JOAN DARLING

Delfinul alb

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Sharla continua să privească întinderea nesfârșită a apei, cu ochii îngustați și palma streașină căci razele soarelui o împiedicau să urmărească liniștită felul în care avansa acea făptură rapidă care despica apele la mică distanță de locul în care se afla ea. De pe stâncile care constituiau cea mai înaltă culme a satului ea putea să vadă mai bine la distanță decât o făcea de pe dig, de unde urmărea de obicei barca lui Andrea, care se pierdea în zare, lăsând portul în urmă. Marea se întindea în obișnuita ei nemărginire, iar acele insule mici risipite ca niște bijuterii pe suprafața ei arătau ca scăpate dintr-o

mână uriașă. Dacă Sharla ar fi putut scruta și mai bine zările ar fi văzut că ținuturile Turciei se aflau la mai puțin de trei sute de kilometri distanță, dincolo de un alt șirag de insule. De fapt, pe Sharla n-o interesa în momentul acela imaginea care se deschidea în fața ochilor ei ci forma aerodinamică a delfinului alb care se zbenguia cu frații lui chiar la suprafața apei. Când și când, câte una dintre acele creaturi minunate făcea salturi spectaculoase în aer, cu corpul curbat într-o mișcare plină de grație, împroșcând apa cu putere în jur când plonja la loc, tulburând pentru un moment suprafața apei. Delfinul alb, *to aspro ena*, cum îl numeau localnicii din Parsitos, se deosebea de restul grupului de delfini prin dimensiuni, agilitate și manifestări.

Sharla văzu barca lui Andrea apropiindu-se de delfinii care se jucau în continuare, și ridică mâna pentru a-i face un semn de bun-venit. Băiatul îi făcu și el același semn de salut și fără a fi prima oară când simțea asta, Sharla își dori să fi fost aproape de el. Ea avea sentimente

deosebite pentru Grecia și pentru Parsitos, acel sătuc aruncat pe coasta Elionului, dar adesea și-ar fi dorit să se împace la fel de bine și cu Jason Kadrinos cum făcea cu Andrea, sau măcar ca acesta să fie pe jumătate prietenos cu ea cum era Andrea.

Condițiile în care-și duceau viața cei doi erau foarte diferite, căci nu putea exista contrast mai mare decât între viața de lux pe care o ducea Jason în vila aceea uluitor de albă ridicată pe stânci și viața lui Andrea care trăia într-o casă de pescari din port. De fapt, ea începuse să-și atragă ura lui Jason când insistase să-l păstreze pe Andrea ca prieten. Familia Kadrinos era, desigur, cea mai importantă din zonă dacă bogăția avea vreo importanță, iar Sharla se întreba adesea cum se făcea că acești oameni cu bani continuau să locuiască într-un biet sătuc de pescari, de oameni săraci. Andrea Medrina era un simplu pescar, considerat o companie foarte nepotrivită pentru o fată care venea din bogata și influenta familie Kadrinos, ca să nu mai vorbim de faptul că această prietenie nu se înscria în codul lor de

morală. Sharla nu putea spune că nu era mulțumită de viața pe care o ducea alături de rudele ei din Grecia, care fuseseră bune și generoase cu ea de la moartea tatălui ei și cărora le datora mult, numai că aceștia nu înțelegeau felul ei de a fi, mai ales când era vorba de Andrea. Ei nu puteau tolera un astfel de comportament la nici una dintre femeile familiei și ea nu se simțea tocmai bine să vadă că le dădea peste cap convențiile și convingerile. La doisprezece ani rămăsese orfană și astfel sosise în familia Kadrinos, în special pentru că nici una dintre rudele ei din Anglia nu-și manifestase disponibilitatea s-o crească. Venise atunci o scrisoare de la sora tatălui ei și aceasta constituise preludiul invitației de a-și petrece copilăria alături de familia Kadrinos, în Grecia. Erau rude nu tocmai apropiate, dar acesta nu constituise un motiv ca familia Kadrinos să n-o accepte în casa ei. Sharla petrecuse deja trei ani în Grecia înainte de a se întoarce în Anglia pentru a-și desăvârși educația, dar modul ei de a gândi

rămăsese acela al unei englezoaice, mai ales când independența îi era pusă în pericol. Iubea Grecia și poporul ei dar socotea că manierele lor erau mult prea restrictive uneori și tocmai din acest punct de vedere ea intra adesea în conflict cu Jason.

De fapt, Sharla avea foarte puțin sânge grecesc, doar bunica maternă fusese grecoaică, o Kadrinos, iar felul în care arăta ea nega orice influențe grecești. Avea păr șaten, bogat dar rebel, și nu putea fi controlat printr-o coafură anume iar fața îi era mică, ovală, ochii mari, albaștri și gura cu buze pline. Tenul ei, chiar îndelung și necontrolat expus la soare, nu căpăta niciodată acea tentă măslinie pe care o aveau verii ei, iar în ultimii doi ani de când se întorsese în sat părul îi devenise mai blond, potrivindu-se mai bine cu ochii și tenul ei.

Îl cunoscuse pe Andrea pe când avea doar doisprezece ani și era o făptură delicată, mlădioasă, ușor speriată de ceea ce se petrecea cu ea, căci nu se putea obișnui cu ideea că-și pierduse tatăl, iar Andrea o înțelesese mai bine

ca oricine altcineva căci trecuse și el prin aceeași durere când tatăl lui dispăruse într-un accident pe mare. Băiatul era doar cu câțiva ani mai mare decât Sharla, dar părea mai matur din cauza responsabilității de a le purta de grijă mamei sale și celor trei frați mai mici. Era un băiat foarte frumos, remarcase Sharla de cum îl văzuse.

Jason Kadrinos o prevenise că nu era cazul să fie prea prietenoasă cu Andrea, iar ea, nepoliticoasă, i-o retezase spunându-i că nu era problema lui cu cine stătea ea de vorbă. Jason nu-i răspunsese nimic atunci, o privise printre genele lui lungi și dese, apoi întorsese capul de parcă ar fi acceptat răspunsul ei ca atare. Dar Helene Kadrinos nu se lăsase și adăugase la ceea ce spusese fiul ei că era o prostie ca Sharla să continue să-l vadă pe acel biet pescar.

Andrea va vrea să se căsătorească într-o zi, îi spusese mătușa Helene, cu cineva de condiția lui socială, iar existența Sharlei îi va face acest lucru imposibil. Sharla fusese mai puțin impresionată de sfaturile doamnei Kadrinos decât de ale fiului ei.

Jason o făcea mereu să se simtă neputincioasă pentru că nu manifesta niciodată îngăduință nici măcar pentru vârsta ei fragedă, ori pentru faptul că fusese crescută altfel. El dorea ca fata să manifeste aceeași docilitate ca și surorile lui cărora li se găseau soții potriviți de către familie, lucru care pentru ea părea inadmisibil. Sharla ajunsese chiar să-i transmită lui Andrea ce gândea doamna Kadrinos, iar acesta zâmbi când află ce efect ar putea avea prietenia lor asupra viitoarei lui căsătorii. De fapt, discuțiile lor se mărgineau la schimburi de păreri despre delfinul alb și evoluția acestuia.

Delfinul alb era important pentru amândoi și viitorul lui era legat de al lor. Mai existase cândva un delfin alb la Parsitos, de care-și aminteau mulți pescari, și prezența lui fusese un semn bun, de prosperitate. Poate că o recoltă extraordinar de bogată de pește coincisese cu apariția primului delfin alb, nimeni nu mai știa acum cum stătuseră lucrurile, dar apariția acelei creaturi fusese asociată cu bunăstarea satului, iar acum aceste două lucruri erau inseparabile.

În ultimele săptămâni, la Parsitos sosise un grup de americani care locuiau într-o vilă și care nu manifestaseră decât un interes obișnuit față de acest delfin alb. Dar veștile se răspândeau cu repeziciune în această localitate și curând se află că americanii erau reprezentanții unui parc de distracții și aveau intenția să ia cu ei delfinul alb. Sharla fu și ea la fel de afectată de veste ca și ceilalți locuitori. Ea nu era de acord cu nici un fel de proiect care ar fi dus în captivitate un animal obișnuit cu viața liberă, dar pentru *to aspro ena* ea era mult mai îngrijorată decât pentru oricare altă ființă. Nu se întreprinse nimic pentru a zădărnici planurile americanilor care urmăreau delfinul cu o ambarcațiune cu motor, dar ca din întâmplare, în preajma bărcii lor se afla întotdeauna câte o barcă pescărească, căci deși foarte politicoși, grecii erau hotărâți să vegheze prețiosul simbol al prosperității lor chiar și douăzeci și patru de ore pe zi dacă era necesar. Conștientă că barca americanilor se afla deja pe mare din moment ce barca lui Andrea ieșea în

larg atât de devreme, Sharla duse o mână la ochi, pavăză împotriva soarelui și se asigură că sistemul de supraveghere al sătenilor funcționa fără greș. Pe punte se aflau trei persoane, pe care Sharla le mai văzuse căci urmărise de multe ori ambarcațiunea aceea. Unul era căpitanul, un grec după figură, dar el n-o interesa pe Sharla căci probabil executa ordinele pe care i le dădeau ceilalți. Se mai afla acolo un bărbat ceva mai solid, cu început de chelie, îmbrăcat în șort și cămașă cu mâneci scurte, dar și o femeie cu părul roșu, pe care Sharla n-o agree de cum o văzu. Pe când Sharla urmărea ambarcațiunea, aceasta fu ajunsă din urmă de barca lui Andrea și Sharla văzând cum femeia se ridică, făcu un semn cu mâna. Andrea abia atinse șapca pe care o avea pe cap, semn că știa ce are de făcut, și urmări cât putea de aproape acea ambarcațiune.

Dar tocmai în momentul acela, delfinii, de parcă ar fi devenit dintr-o dată conștienți de pericolul care-i pândea se scufundară dintr-o dată și nu mai lăsară nici o urmă a trecerii lor pe

suprafața mării, dispărând în adâncuri unde se simțeau în siguranță. Sharla respiră ușurată și urmări cum ambarcațiunea americanilor se învârti mai mult timp în jurul acelui punct, fără nici un rezultat. Delfinul alb era în siguranță, pentru moment.

Întorcându-se, Sharla porni pe cărarea aceea îngustă, plină de pietriș, cu mâinile întinse lateral pentru a-și păstra echilibrul, privind din când în când înapoi pentru a vedea dacă Andrea mai era acolo. Sharla nu știa dacă familia ei era la curent cu ceea ce-l amenința pe delfinul alb, iar dacă nu știa, era momentul să le-o spună careva și decise că era bine s-o facă ea.

Isichia însemna pace și liniște; era singura denumire care se putea da vilei albe de pe stânci, înconjurată de o minunată grădină. Era o casă veche, mult mai veche decât ocupanții ei și peste ea se simțea cum se așternuse pacea și liniștea. Balcoane de fier forjat se puteau vedea la fiecare etaj al casei iar obloanele se deschideau larg de o parte și de alta a ferestrelor,

lăsând să intre aerul rece dinspre mare. În interiorul casei era răcoare, iar marmura și pereții foarte albi îi dădeau un aspect de templu. O scară de marmură ducea la numeroasele odăi de la etajul unu și la salonul privat al doamnei Kadrinos. Intrarea în acel sanctuar era rezervată apropiaților, iar Sharla, aflată în trecere spre camera ei, nu se abținu să vadă dacă doamna era acolo.

Doamna Kadrinos, își spuse ea, ar fi curioasă să afle despre americanii care veniseră să captureze delfinul alb și despre efectul pe care acest lucru l-ar putea avea asupra vieților lor. Sharla ezită un moment, apoi, mușcându-și buzele, scutură din cap tocmai în momentul în care se deschise o ușă, undeva la etaj.

Sharla ar fi vrut mai degrabă să se strecoare în camera ei căci n-avea chef să dea ochii cu Jason sau sora lui, dar era prea târziu. Chiar Jason venea spre ea cu pași mari și cu acea forță pe care o degaja fiecare mișcare a lui. Dacă ar fi putut trece peste teama pe care i-o inspira acest bărbat, Sharla l-ar fi considerat chiar atrăgător.

Jason îi era un fel de văr de gradul al doilea, deși oricine îi vedea împreună nu putea spune că se asemănau cumva. Trăsăturile Sharlei erau copilăroase, în timp ce ale lui Jason Kadrinos erau dure și puternice, sugerând că undeva, în această familie, existaseră strămoși turci. Gura lui dură, părea că dezaprobă tot ce i se spune, ochii îi erau la fel de duri și el părea în permanență încruntat. De data asta, Jason n-o privea încruntat pe Sharla, o privea cu curiozitate de parcă ar fi suspectat că fata îl evită.

– Te grăbeai undeva? întrebă el, iar fata încuviință.

Se gândea desigur la barca americanilor și la amenințarea pe care o constituia aceasta pentru delfinul alb și fu tentată un moment să-i spună totul, dar se abținu.

– Mi-era teamă c-o să întârzii la masă, spuse ea, dar, de fapt, am timp destul.

Jason se uită la ceasul de aur pe care-l avea la mână și încuviință.

– Da, mai este timp. Te căuta Yanni mai devreme, unde ai fost?

– Am fost în sat, recunoscu ea, înfruntându-i privirea.

În ochii lui apăru din nou acea mânie cu care ea se mai confruntase.

– Ți-am mai spus ce cred eu despre relația ta cu Andrea Medrina. Cred că tocmai de asta continui să te vezi cu el!

– Continuu să mă văd cu el pentru că-mi place! îl sfidă Sharla. Ajunseseră în sfârșit la același subiect pe care-l abordau imediat ce rămâneau singuri, dar cu toate că ei îi displăcea să creeze probleme, nu avea chef să renunțe la prietenia cu Andrea, numai pentru a-i face o plăcere lui Jason.

– Și nu-ți pasă ce se spune despre reputația ta numai pentru faptul că ești încăpățânată și faci cum vrei tu?

– Reputația mea nu este în pericol, Jason. Nu fac, n-am făcut nimic reprobabil nici eu, nici Andrea! Este prietenul meu de câtva timp și sper că va continua să-mi fie!

– Prieten? Cum îl poți considera prieten, prostuțo?

– Ne stimăm reciproc și ne simțim bine împreună! insistă Sharla deși simțea că fața îi arde. Nu era ușor să-l înfrunte pe Jason Kadrinos și de aceea se simți tot mai nervoasă, căci orice încercare de a-l lămuri pe Jason despre natura relației dintre ea și Andrea eșuase. Este mai ușor decât să mă împrietenesc cu tine! i-a aruncat ea disperată, voind să aibă ultimul cuvânt. Sharla se întoarse repede și vru să se ducă în camera ei dar Jason fu mai rapid decât ea. O prinse de braț, o întoarse cu fața spre el și o străfulgeră din priviri.

– Îți interzic să te mai vezi cu Andrea Medrina!

Simțindu-și ochii împăienjeniți de lacrimi de mânie, nu de autocompătimire, Sharla își smulse brațul din mâna lui și-i înfruntă privirea.

– Nu te voi lăsa să-mi spui ce am de făcut, Jason! Îmi pot alege singură prietenii, iar tu nu-mi poți interzice să văd pe cineva!

Aceste vorbe rostite în limba greacă avură un efect puternic asupra lui iar Sharla simți la un moment dat că depășise măsura.

– Te pot încuia în camera ta până faci ceea ce ți se spune, *kopela mu*, îi spuse el printre dinți. Amintește-ți asta!

Sharla îl privi fără a putea crede că era adevărat ce auzea. El nu se manifestase niciodată atât de violent și ea nu știa acum dacă era capabil să-și pună amenințarea în aplicare. Pe moment, el vorbea cu multă convingere dar poate erau numai vorbe rostite la mânie.

– N-o să îndrăznești! îl înfruntă Sharla. Nu ai dreptul să mă încui în cameră, Jason, și tu știi asta!

– Faptul că trăiești aici, în familia mea, că faci parte din ea, presupune că trebuie să te supui acelorași reguli și restricții ca orice fată de pe aici! spuse Jason cu hotărâre. Dacă eu consider că este spre binele tău să te încui în cameră fii sigură c-o voi face!

– Nici vorbă! ripostă Sharla, prefer să părăsesc Grecia imediat decât să fiu încuiată ca o... criminală! Nimic din ce faci sau spui nu mă poate face să mor de frica ta, Jason, nimic! Nu-mi purta de grijă!

– Atâta timp cât locuim sub același acoperiș, ești în grija mea, argumentă Jason cu răceală, o răceală accentuată de lucirile reci ale ochilor. Te voi face să mi te supui!

Sharla îl străfulgeră cu privirea, își smulse brațul din strânsoarea mâinii lui și o rupse la fugă.

– Sharla!

Vocea lui dură o urmări de-a lungul coridorului, dar ea nu se opri. În mânia lui, Jason era capabil de orice, dar ea nu avea de gând să se lase închisă în camera ei atâta timp cât mai exista o șansă de scăpare. Nu știa ce va face când va fi obligată să se întoarcă acasă, dar acum n-o interesa decât să se depărteze cât mai mult de el.

Fu aproape s-o trântească pe una dintre servitoare cu care se întâlni pe hol și fata o privi cu ochii mari, nedumerită.

– Sharla! se auzi răcnetul lui Jason și fata îl mai privi o dată peste umăr înainte de a ieși, de a o lua prin grădină spre cărarea care ducea printre stânci, aceeași cărare pe care venise

puțin mai devreme. Era convinsă că Jason n-o va urmări prea departe așa că mai slăbi ritmul alergării când ajunse pe potecă și sprijinindu-se de stânci se opri să-și mai tragă sufletul, cu fața roșie de efort dar și de indignare. Inima îi bătea cu putere și se întrebă dacă greșise înfruntându-l deschis pe Jason. El ar fi putut acum să-i refuze ședерea în familia Kadrinos, dar nu era prea convinsă c-o va face, și dacă ar face-o, ea n-ar avea decât de pierdut. Se simțea fericită în general, la Isichia, și știa că familia lui Jason ținea la ea. Chiar și felul tiranic de a fi al lui Jason era tot o manifestare a grijii pe care i-o purtau el și ai lui. Sharla așteptă să i se mai potolească respirația și se ridică oftând de pe stânca de care se sprijinise. Acum nu era cazul să se gândească la mâncare când îi era deja foame. Oricum, va trebui să rămână flămândă pentru încercarea de a-și fi impus punctul de vedere. Cu mâinile în buzunarele rochiei, ea porni pe cărăruie spre sat, resemnându-se cu foamea care o chinuia, ridicând mereu privirea spre cerul limpede,

privind apoi marea albastră sau cei cîțiva nori risipiți pe cer. I-ar fi lipsit mult toate acestea dacă l-ar fi supărat prea tare pe Jason încât s-o expedieze în Anglia. Pierdută în gânduri, aproape că se împiedică de cineva care stătea în calea ei, în dreptul unui tufiș. Era un băiat mic și brunet, cu părul cârlionțat și când îl recunoscu Sharla îi zâmbi și se așeză alături de el.

– Dimitri, ce faci aici?

Băiatul era fratele cel mai mic al lui Andrea, la care mama lui ținea ca la ochii din cap și de aceea Sharla se miră ce căuta el acolo, neînsoțit. Dimitri avea doisprezece ani și Sharlei i se părea, nici ea nu știa precis de ce, că acest băiat semăna la privire cu Jason.Vorbea engleza mai prost decât fratele lui dar ea îl înțelegea destul de bine și se miră când băiatul ridică dintr-o dată ochii spre cer.

– Mă uitam, zise el. Vreau să văd când vin *Americanitha*!

– Înțeleg, zise Sharla. Era evident că băiatul se mândrea cu faptul că fusese desemnat paznic al

delfinului alb, dar Sharla era mirată că îl găsise singur acolo. Băiatul avea cu el o pâine mare și niște brânză de capră și Sharla simți că-i era foarte foame. Dimitri o privi nu fără oarecare curiozitate și-i întinse o bucată de pâine.

– *Bobota*? o întrebă el.

– Poți să-mi dai o bucată mică de pâine? îl întrebă Sharla. N-am mâncat de prânz astăzi și sunt înfometată.

Băiatul îi întinse bucata de pâine fără un cuvânt, apoi și o porție de brânză care mirosea foarte tare a lapte de capră, dar arăta apetisant.

– Ți-este de ajuns, domnișoară ? o întrebă băiatul.

– Mulțumesc, Dimitri este de ajuns!

Sharla începu să mănânce cu poftă, ca și el de altfel, și nici unul nu mai spuse nimic. Ea nu se simțea foarte bine cu Dimitri, oricum, nu așa cum se simțea cu fratele lui, căci nu era prea obișnuită cu el. Terminară de mâncat apoi Dimitri i se adresă privind-o cu ochii lui mari plini de curiozitate.

– Îl așteptai pe Andrea, domnișoară? întrebă el, arborând o seriozitate de adult pe figura lui mică, încât Sharla aproape făcu greșeala de a zâmbi la aerul lui solemn.

– Nu, am ieșit doar să...

Fata se opri și-și mușcă buzele, realizând dintr-o dată că Dimitri era prea mic pentru a recepționa confidențele pe care ea avea de gând să i le facă. Andrea ar fi înțeles-o cel mai bine, sau cel puțin așa credea ea, dar Dimitri era un copil, un grec foarte simplu. Avea o figură rotundă, cu trăsături de păpușă, nu prea zâmbea, dar o uimi prin întrebarea pe care i-o puse tocmai când ea nu s-ar mai fi așteptat.

– Ai scăpat de Kirios Kadrinos?

– Nu se poate spune că am scăpat, șopti ea, am avut o mică problemă cu el, atâta doar.

Dimitri dădu din cap înțelegător.

– Vrei să-l vezi pe Andrea?

Fugind din calea lui Jason, ea nu-și propusese să-l vadă neapărat pe Andrea, dar nu putea nega că se gândise la el.

– Nu cred, îi spuse ea lui Dimitri. Nu pentru el am fugit din casă, dacă asta m-ai întrebat. Dar oricum, Andrea este acasă?

– Nu, s-a dus la Lefkinis, o informă puștiul privind-o lung de parcă ar fi așteptat ca ea să reacționeze într-un fel anume la informația pe care o primise. Este ceva foarte important, mai spuse Dimitri solemn.

Sharla vru să-l întrebe de ce era așa de important, când îl văzu pe Jason coborând pe cărăruia care venea dinspre casă și-l urmări cu sufletul strâns. Văzând-o atât de disperată, Dimitri se întoarse spre silueta aceea care venea cu pași repezi spre ei.

– Kirios este cam furios, zise puștiul, să nu te bată pentru c-ai fugit.

Sharla îl privi uimită cum se ridică și-și strânge bucata de pânză în care adusese hrana. El îl mai privi o dată pe Jason care era acum aproape de ei și înclină din cap spre Sharla.

– La revedere, domnișoară, spuse el politicos, apoi coborî cărăruia spre sat.

Sharla aștepta ca Jason să ajungă aproape de ea, dorindu-și să nu se mai simtă ca o fugară în pericol de a fi capturată, deși nu credea că Jason s-ar preta la ceea ce spusese Dimitri. Se rezemă de o stâncă, privind deliberat spre mare, evitându-l pe bărbatul acela înalt care venea spre ea. Apoi, întoarse capul după Dimitri.

– După cum vedeai, nu vorbeam cu Andrea ci cu Dimitri.

– Ești decisă să te întorci acasă? o întrebă el cu glas rece.

Sharla ezită. Ar fi vrut să se întoarcă acasă cu el, nu putea nega asta, iar gândul că Jason venise după ea îi dădu o oarecare satisfacție. Nu era felul lui Jason să se comporte astfel și se întrebă ce îl determinase s-o facă, dar pe moment îi fu de ajuns că el era acolo și ea îl privi victorioasă.

– Sigur că vreau să mă întorc acasă, dar nu-ți voi permite să mă încui în camera mea, Jason, numai pentru faptul că nu gândesc ca tine.

– Ai de gând să mă nesocotești în continuare?

Jason o țintui cu privirea.

– Dacă vrei să întrebi cu alte cuvinte dacă o să continuu să-l văd pe Andrea, răspunsul meu este afirmativ. Nu pot renunța dintr-o dată la un vechi prieten, fără nici o explicație.

Jason continua s-o țintuiască cu ochii lui pătrunzători.

– În acest caz, explică-i, poate va înțelege, sugeră el.

– Ce să-i explic, că dintr-o dată nu mai este demn de atenția mea? Ai putea oferi o astfel de explicație unui om pe care-l cunoști de mult timp? Eu nu pot, Jason!

Jason nu mai spuse nimic și Sharla îl privi fix cu ochii ei mari și îngrijorați, printre genele acelea lungi pentru care era invidiată. Când Jason se uită din nou la ea, Sharla fu surprinsă de aerul de blândețe, lucru ciudat în cazul lui.

– Mai curând sau mai târziu, Sharla, va trebui să realizezi că este mai indicat să pui capăt acestei relații. Dar văd că tu consideri că-ți este greu s-o faci și eu o să mă mulțumesc cu asta deocamdată. Cedarea lui Jason, atât de neașteptată, îi aduse o oarecare satisfacție.

– Prietenia lui Andrea înseamnă mult pentru mine, dar...

– Iar reputația ta nu înseamnă nimic? Jason întinse o mână, o apucă de umăr și o răsuci spre el. În acest caz, nu pot promite că n-o să te încui în camera ta dacă vei deveni o rușine pentru familie!

– Dar tu...

– Destul! declară Jason.

El o conduse înapoi spre vilă și n-o slăbi din strânsoare nici o clipă, lăsând-o să înțeleagă că era hotărât să facă ce spusese. Sharla putea să-l sfideze căci avea tot dreptul s-o facă, dar avea mult de pierdut. Pentru moment voia să-l lase să creadă că avusese ultimul cuvânt. Timpul și hotărârile ei îi vor dovedi lui Jason că se înșelase.

Jason ocupa locul din capul mesei, chiar dacă în acel moment în jurul ei nu se aflau prea mulți membri ai familiei și Sharla îl privea intrigată din spatele genelor ei lungi. Ochii ei nu mai exprimau acea revoltă din timpul prânzului, iar ea se simțea mult mai bine acum deși nu renunțase

definitiv la problema delfinului alb, pe care intenționa s-o aducă în discuție în timpul cinei, dacă n-o rezolvase la prânz.

Sofia îi acorda toată atenția fiului său și nici nu observa ce se întâmpla în jurul ei. Așa era Sofia, întotdeauna nu avea ochi decât pentru fiul ei, Yanni, și de aceea Sharla găsea uneori acest devotament matern cam exagerat.

Sofia Starcos era văduvă și sora cea mai mică a lui Jason, singura care avea un fiu. Celelalte trei surori, ai căror soți erau în viață, aveau doar fiice și de aceea Sofia se mândrea peste măsură că fusese capabilă să producă moștenitorul familiei Kadrinos.

Amândoi frații lui Jason muriseră tragic, de tineri, într-un accident de avion, la scurt timp după moartea tatălui lor, iar Jason nu dădea semne că se va căsători curând sau că i-ar plăcea viața de familie. Fiul Sofiei avea opt ani, dar totul îi revenea lui dacă Jason nu se căsătorea, așa că Sofia îi acorda o atenție deosebită. Era un copil liniștit, iar Sharlei îi era drag. Poate ea și-ar fi exprimat dragostea mai deschis dacă posesivi-

tatea exagerată a Sofiei n-ar fi împiedicat-o s-o facă. Era evident că Sofia nu voia ca altcineva să-i influențeze copilul.

În familia Kadrinos era obiceiul ca membrii acesteia să se îmbrace formal pentru cină, lucru pe care Sharla îl acceptă și ea. Aceste ținute de seară dădeau un aer special cinei, căci familia Kadrinos prefera să păstreze aparențele chiar și în acest sat de pescari.

Jason arăta foarte bine, recunoscu Sharla. Luminile acelea aprinse deasupra capetelor lor îi dădeau un aer ireal, ca al picturilor vechi în bronz și sepie, dar îl făceau să pară și mai impunător, și mai distant, și Sharla se lupta cu disperare să vadă ce era dincolo de acea fațadă.

Doamna Kadrinos, cu părul ei alb, perfect coafat ca de obicei, era îmbrăcată invariabil în negru deși soțul și fii ei muriseră de mult. Dădea impresia că era într-un doliu permanent, sau poate chiar așa și era.

Nimeni în afara Sharlei nu mai arboră o toaletă viu colorată la cină, poate doar Sofia, deși

ea purta o rochie vișinie care o îmbătrânea, scoțându-i în evidență părul negru și trăsăturile cam ascuțite. Sharla se îmbrăcase într-o rochie de un albastru deschis care contrasta cu ținutele sobre ale celorlalte femei. Era o rochie fără mâneci care-i lăsa umerii goi și pentru prima oară ea se întrebă dacă restul familiei era de acord cu felul ei de a se îmbrăca. Nimeni nu făcuse vreo remarcă și ea aștepta ca Jason să-i aducă la cunoștință că găsea toaleta ei prea țipătoare.

Sharla era conștientă de privirea lui ațintită asupra ei și îl surprinse urmărind-o cu curiozitate, de parcă s-ar fi întrebat ce este în mintea ei. Sharla îi înfruntă privirea înainte de a începe să vorbească, dar i se adresă doamnei Kadrinos.

– Mătușă Helene, am văzut astăzi o barcă, urmărea delfinul alb, spuse ea. I se adresase doamnei Kadrinos cu apelativul mătușă deși nu acesta era gradul lor de rudenie.

– O barcă mare, albă? Erau vizitatori de pe o altă insulă, probabil.

– Nu, aceștia nu sunt turiști, insistă Sharla. Sunt niște americani care au venit după delfinul alb.

– Și ce dacă ? Doamna Kadrinos o privea de parcă s-ar fi îndoit de spusele ei, dar apoi ea-și privi fiul cu curiozitate, de parcă ar fi fost convinsă că acesta știa mai multe. Nu mai sunt și alți americani pe aici? De ce i-ar interesa tocmai pe aceștia *to aspro ena*?

Sharla se sufoca de indignare privindu-l și ea pe Jason care lăsa impresia că subiectul îi displace.

– Eu știu numai despre o echipă de americani, spuse el cu glasul lui profund. N-am fost chiar atât de curios să aflu motivul vizitei lor, dar se pare că Sharla a fost și știe mai multe.

Sharla roși, încleștându-și mâna pe mânerul cuțitului.

– N-a fost nevoie să întreb care este motivul vizitei lor aici, am primit informațiile necesare fără să pun vreo întrebare!

Jason o privi indignat, ridică din sprâncene de data asta, pentru a comenta sursa de informații.

– Desigur, te-a informat Andrea Medrina, sugeră el și Sharla îl privi amenințător.

– Da, Andrea mi-a spus, nu fac un secret din asta! De fapt, tot satul știe, mă mir că voi n-ați auzit!

Jason înghiți bucata de pui apoi îi aruncă o privire pe care Sharla nu avu curajul s-o mai înfrunte.

– Nu este bine să-ți bazezi afirmațiile pe simple supoziții sau comentarii ale unor neaveniți.

– Nici vorbă de așa ceva, îl asigură Sharla. Eu aș fi mulțumită dacă acești oameni ar pleca; la fel gândesc și sătenii, nu ne place să-i vedem aici!

– Naționalitatea lor te deranjează, Sharla? Sau te deranjează prezența oricărui vizitator?

– Pui întrebări ridicole, Jason! Sharla împinse farfuria pe care o avea în față și-l înfruntă cu ochii ei care păreau mai albaștri ca oricând.

– I-am cunoscut pe acești oameni, mi s-au părut politicoși și de treabă. Jason își umplu paharul și sorbi încet din el, în timp ce Sharla continua să-l privească, descumpănită de neașteptata informație. Darlene Andrews și

tovarășul ei sunt naturaliști, continuă Jason. Cred că ar trebui să te abții de la orice comentarii până îi vei cunoaște.

– I-am văzut urmărind delfinii cu iahtul acela mare, dar asta este tot ce vreau să știu despre ei!

– Se vede că ai decis că nu-ți plac acești oameni, și gata. Nu mi se pare normal.

– Jason, știi ce cred oamenii din sat...

– Dacă informațiile tale provin numai de la Andrea Medrina, se bazează doar pe suspiciuni, ca ale tuturor. Am crezut că ești mai inteligentă decât acest individ, Sharla!

– Andrea este un băiat inteligent, chiar dacă nu vrei să admiți asta! Sharla sări în apărarea lui Andrea, apoi realiză că luându-i astfel apărarea crea o impresie greșită celor din jur. Ridică hotărâtă bărbia. Știu că nu-ți place Andrea, declară ea, dar este prietenul meu și nu sunt dispusă să te ascult cum faci remarci referitoare la inteligența lui numai pentru că ne este... pardon, îți este inferior!

– Nu mă simt superior lui, negă Jason, distant. Regret însă că apleci urechea la informații fără să verifici adevărul și nu aștepți să-i cunoști pe acei oameni.

– Este foarte puțin probabil c-o să-i cunosc vreodată, insistă Sharla. Ei nu au curaj să se apropie prea mult de sat, iar eu n-am chef să-i cunosc personal căci aș fi nepoliticoasă.

Doamna Kadrinos vru să intervină dar Jason o opri ridicând mâna, asigurând-o că situația era sub control.

– Sper că te vei putea controla mai bine, fără a fi nepoliticoasă cu musafirii noștri, spuse el. Domnișoara Andrews și domnul Wyman sunt invitații mei la cină.

Sharla îl privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Dar asta înseamnă că...

– Am invitat acești oameni la cină și te vei comporta politicos, Sharla.

Sharla încuviință, cu ochii în jos, concentrată numai asupra mâncării. Nu-și imagina cum îi va explica lui Andrea că americanii veneau în casa lor și erau tratați ca niște oaspeți de onoare.

Capitolul 2

Andrea tăcu o clipă iar Sharla îl urmări îngrijorată. Ea spera că băiatul va înțelege că invitația adresată americanilor de a cina la Isichia nu fusese inițiativa ei. Tocmai de aceea se hotărâse să-i spună chiar imediat ce aflase despre această invitație, pentru ca el să nu afle asta de la Minerva Cavalos, vara lui, servitoare în casa familiei Kadrinos. Andrea scruta cu ochii lui negri întinsul mării Egee. Totul părea ireal de frumos. Chiar și Andrea părea ireal și Sharla îl vedea ca pe un actor frumos, cu părul negru ca abanosul și buclat, încadrându-i trăsăturile frumoase; de fapt era frumusețea pe care și Dimitri

o va avea peste câțiva ani, când se va maturiza. Andrea avea tenul măsliniu, sănătos, iar dinții lui albi străluceau ca niște perle atunci când zâmbea. Andrea provenea dintr-o familie de oameni foarte frumoși iar Sharla îl asemuia adesea statuilor de zei greci. Oricum, felul lui de a se îmbrăca nu avea nimic în comun cu cel al statuilor, căci el era îmbrăcat ca majoritatea tinerilor, în jeanși și cămașă. Influența occidentală ajunsese și pe aici, chiar dacă nu veneau prea mulți turiști. Andrea era curtat de majoritatea fetelor din sat dar își petrecea tot timpul cât stătea la țărm discutând cu Sharla sau înotând. Sharla știa că era invidiată de fetele satului, cărora tradiția le interzicea să stea prea mult de vorbă cu băieții buni de însurat, cum era Andrea. Cu toate acestea, ea le văzuse de multe ori zâmbindu-i lui Andrea, care le întorsese zâmbetul. Și de ce n-ar fi făcut-o? Era tânăr și putea să se bucure de faptul că era pe placul fetelor satului.

De data asta, Andrea nu zâmbea, era foarte preocupat și îngândurat, și de aceea Sharla dori

să-l convingă că ea nu avusese nici un rol în invitația adresată americanilor de a cina la Isichia.

– Îmi pare rău, Andrea, dar n-am putut face nimic. Sunt invitații lui Jason, dar asta nu înseamnă că eu trebuie să iau parte la cină, nu? Apoi realiză că-i va fi cam greu să găsească un motiv care să fie plauzibil în fața lui Jason. Căci el avea darul de a vedea lucrurile în profunzime și știa că ea a inventat o scuză pentru a lipsi de la cină.

– Și desigur, nu vrei să-l superi pe Kirios Kadrinos, *thespinis*?

Sharla sesiză sarcasmul lui și roși.

– Nu este vorba despre asta, Andrea, zise ea ridicând mâinile neputincioasă. Nu înțelegi! Sunt într-o situație foarte delicată!

– Delicată? Băiatul înțelese greșit spusele ei și o privi încruntându-se.

– Nu pot să mă port prea brutal cu Jason, le datorez mult lui și familiei lui. Au avut grijă de mine deși nu era datoria lor, și asta mă face să nu mă pot comporta cu ei de parcă nu le-aș datora nimic.

Motivele ei nu-l impresionară pe Andrea. El era grec și știa ce înseamnă respectul față de părinți, dar nu putea înțelege de ce le datora ea atât de mult celor din familia Kadrinos. Avuseseră grijă de ea, ce-i drept, dar fusese datoria lor s-o facă și ea putea să-și exprime sentimentele fără ca asta să fie lipsă de respect.

Andrea își trecu o mână prin părul des și luă explicația ei ca pe o scuză, privind-o dezamăgit.

– Nu te mai interesează cauza noastră, *thespinis*? Noi te-am considerat aliata noastră, iar acum tu stai la masă cu americanii care vor să ne fure simbolul norocului.

– Nu înțelegi, Andrea, că nu am de ales?

Andrea nu mai zise nimic, ci rămase privind-o cu ochii mari, plini de dezamăgire, după care se întoarse brusc fără nici o explicație și sări în barcă. Sharla strânse din pumni frustrată. Nu suporta să piardă încrederea lui Andrea, să vadă că el o abandonase, și ar fi făcut orice pentru a-i demonstra că voia să lupte în continuare pentru

delfinul alb, dar se simți complet neajutorată, neștiind cum să procedeze. O să găsesc eu ceva, se îmbărbătă ea singură, poate o să aflu ce au de gând cu delfinul.

Andrea se întoarse și o mai privi o dată, apoi rămase cu spatele spre ea. Golful era foarte liniștit la ora aceea, poate unul sau doi oameni lucrau la bărcile lor. Sharlei îi plăcuse întotdeauna acest loc și i se părea foarte greu să piardă bucuria de a se afla în mijlocul sătenilor. Trebuia să găsească o scuză plauzibilă pentru a scăpa de întâlnirea cu americanii. Ea mai avea prieteni în sat, față de care Jason și mama lui aveau mai puțin de obiectat. Paul și Maria Leonis erau profesori la școala din sat și Sharla le făcuse multe vizite, fără a-și atrage împotrivirea lui Jason și a mamei sale.

– Andrea! strigă ea imediat ce ideea îi încolți în minte și îl privi, apropiindu-se de el. Mă gândeam să mă duc în vizită la familia Leonis, zise ea. Andrea nu-i răspunse, iar ea insistă: m-aș putea duce la ei în seara asta, doar ca să mă împotrivesc lui Jason, fără însă a-i supăra pe ai

lui. Sharla îl privi pe Andrea în ai cărui ochi citi că băiatul o aproba. El sări din barcă pe mal, venind din nou spre ea.

– Ai face asta, domnișoară?

– Da, Andrea, doar pentru a-i dovedi lui Jason că știu să-mi impun punctul de vedere.

– *Kalo*! El își exprimă aprobarea cu o voce profundă.

– Nu știu ce-o să zică Jason, mărturisi ea.

Din nefericire, planul ei nu fu pus în aplicare căci un vecin al familiei Leonis îi spuse că Paul și Maria erau plecați pentru toată ziua, la niște prieteni din satul vecin. În lipsa lor ea nu mai avea la cine să se ducă. La Andrea nu se putea duce deși îi cunoștea familia foarte bine. De fapt, vizita unei fete într-o casă în care se aflau mai mulți băieți putea da naștere la multe speculații, mai ales că ea petrecea destul de mult timp cu Andrea pe chei. Când se întoarse la locul în care-l lăsase pe Andrea, acesta nu mai era acolo așa că ea nu mai avu cum să-i spună că planul ei de a-i vizita

pe Paul și Maria eșuase. Probabil, Andrea o va întreba de ce nu-și aranjase și o alternativă. Sharla nu avu de ales și trebui să se confrunte cu americanii. Nu aștepta prea mult de la această seară, deși era oarecum curioasă s-o cunoască pe femeia cu părul roșu și pe cel care o însoțea. Spera că-și va putea ascunde cu grijă sentimentele, altfel Jason n-o va ierta niciodată. Alese tot o rochie bleu pentru cină, în parte pentru că n-ar fi vrut să se lase pusă în umbră de femeia cu părul roșu. Dar nu numai că-și puse rochia viu colorată ci se împodobi și cu o pereche de cercei mari, iar părul și-l pieptănă după urechi. Avea un aer provocator și exotic, dar arăta foarte bine și-și zâmbi mulțumită în oglindă. Înainte de cină ea discută puțin cu doamna Kadrinos. O plăcea pe doamna aceea veșnic îmbrăcată în negru dar nu era de acord cu faptul că ea-l diviniza pe Jason, singurul fiu care-i rămăsese în viață. Sharla străbătu cu privirea holul acela lung care ținea cât toată casa, luminat de lămpile de alamă care cândva functionaseră cu gaz, iar acum fuseseră transformate pentru a funcționa cu elec-

tricitate. O statuetă delicată, a zeiței Afrodita, se afla într-o nișă de pe acest hol, așezată pe o măsuță și, deși o vedea zilnic, Sharla nu se putea abține s-o admire de fiecare dată. Probabil că valora foarte mult dar stăpânii ei nu catadicsiseră s-o încuie undeva așa cum făcuseră predecesorii lor. Zeița stătea acolo, frumoasă, delicată, albă, neinhibată de goliciunea ei, iar luminile acelea alb albăstrii aruncau umbre asupra trupului ei perfect. Poate că tendința de a admira frumosul, perfecțiunea, i se transmitea ancestral, de la strămoșii ei greci, căci ea atinse încet statueta cu un singur deget, gest pe care îl făcu oarecum inconștient până auzi un glas care venea din spatele ei. Fata își retrase mâna repede întâlnind privirea curioasă a lui Jason.

– Sharla! *Prosehete*!

Jason trecu repede de ea dând-o la o parte cu putere, pentru a lua apoi cu delicatețe statueta. Aceasta nu apucase să cadă, se clătinase, doar când fata își retrăsese mâna foarte repede. Jason puse statueta la locul ei cu multă grijă, apoi o privi pe sub sprâncenele încruntate.

– Ce voiai să faci? se răsti el și Sharla oftă pentru că din nou își atrăsese dezaprobarea lui. De aceea ea continuă să se uite la Afrodita.

– Am atins-o, atâta tot!

– De ce? Nu ți-ai dat seama că poate să cadă foarte ușor?

– Da, am făcut o prostie, admise Sharla. Nu-mi place ce s-a întâmplat, pentru că țin mult la statueta asta. Probabil mă consideri o idioată pentru că mă pot atașa de un obiect, zise ea. Dar n-aș vrea să i se întâmple ceva.

– Nu te pot condamna pentru că-ți place frumosul, zise Jason fixând-o cu privirea. Și eu sunt un devotat al zeiței, așa că te înțeleg.

– Adevărat?

Jason încuviință.

– Tu o admiri pentru frumusețea ei? Sau pentru ceea ce reprezintă?

Ochii lui scrutară formele ei zvelte.

Sharlei îi fu greu să răspundă imediat. Nu-și mai amintea ca Jason să-i mai fi vorbit astfel vreodată și faptul în sine fu un șoc atunci când

realiză ceea ce pentru ea trecuse pe planul doi până atunci, că el era un bărbat încântător. Locuise cu el sub același acoperiș timp de doi ani, dar nu fusese niciodată conștientă de prezența lui, ca acum. Ea realiză brusc că Jason era un bărbat viril, atrăgător.

– Îmi place, mi-a plăcut întotdeauna, de fapt.

– Iată că avem ceva în comun!

Zâmbetul lui o surprinse și ea se întrebă de ce i se părea el atât de fermecător tocmai acum. Poate că nu-l apreciase corect și acest farmec al lui existase permanent. Mintea îi fu străbătută de idei contradictorii care îi accentuară starea de confuzie, făcând-o să nu-i poată răspunde lui Jason așa cum ar fi trebuit. Privirea lui zăbovea asupra ei mai mult ca de obicei, părând că-i admiră ținuta dar nu și cerceii.

– Arăți foarte bine, îi spuse Jason și ea roși, dar cerceii nu se potrivesc deloc cu felul tău de a fi, adăugă el cu răceală de data asta.

– Mie îmi plac! ripostă ea și văzu cum ochii lui se îngustară în același moment dar știu că va continua să-i poarte.

– Așa deci, îți plac! Sharla avu o senzație ciudată care îi traversă trupul ca un curent electric și avu impresia că și el simte la fel. El întinse mâna și atinse unul dintre cercei, iar ea trase capul instinctiv înapoi, mai ales când el îi atinse gâtul, provocându-i fiori. Era sigură de asta. Îți strică frumusețea și mai ales inocența, Sharla. Nu vrei totuși să renunți la ei?

– Numai ca să-ți fac ție o plăcere?

Numai Dumnezeu știe de ce spusese cuvintele astea, dar îl văzu clipind, luat prin surprindere, apoi ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să recupereze imaginea ei, pierdută pentru un moment.

– Acesta poate fi un motiv destul de puternic pentru tine? o întrebă el, iar Sharla întoarse capul.

O secundă sau două ea nu făcu nici o mișcare, apoi izbucni în râs și începu să deșurubeze unul dintre cercei cu degetele tremurând.

– Am vrut să par mai elegantă, mai stilată, am observat că domnișoara Andrews a ta este o femeie foarte colorată, ca să zic așa. Am vrut să concurez cu ea, dacă înțelegi.

– Spuneai ceva de domnișoara mea Andrews, zise el. Ești greșit informată, Sharla, femeia asta nu mă interesează deloc. Sau cel puțin, nu deocamdată.

Ultimele lui vorbe o făcură să se încrunte.

– De când o cunoști? se aventură ea. Sharla nu îndrăznise până atunci să-i pună întrebări cu caracter personal și se aștepta ca el să reacționeze ca de obicei, adică să se întoarcă și să plece.

Dar Jason continua s-o privească.

– Ne-am cunoscut acum o săptămână, iar de atunci ne-am mai întâlnit o dată accidental și ne-am fixat o întâlnire pentru seara asta.

Totul îi era clar acum. Domnișoara Darlene Andrews aflase chiar de la început că Jason provenea din cea mai bogată familie din ținut. Probabil că avea un dublu interes; Jason o tenta ca bărbat și prin influența lui o putea ajuta să captureze delfinul.

– Ce vrei să spui cu asta, Sharla? o întrebă Jason venind foarte aproape de ea, încât mirosul lui masculin, de after-shave, îi gâdilă nările.

Ea făcu un pas înapoi pentru a pune oarecare distanță între ei, pentru a se simți mai sigură în acest fel.

– Nu mă interesează acest lucru în mod deosebit, de fapt nu mă interesează gusturile tale, Jason, atâta timp cât nu mă forțezi să-i întâmpin pe acești străini cu prea mult entuziasm.

– Îți amintești că și tu ai fost cândva o străină aici, Sharla? Dacă oamenii de aici nu te-ar fi primit cu căldură? Ai mai fi învățat să iubești Grecia așa cum ai făcut-o?

– Cu mine a fost altfel! Sunt pe jumătate grecoaică și nu încerc să fur ceva care aparține de drept oamenilor din Parsitos, chiar și familiei Kadrinos!

Zâmbetul lui avu darul s-o scoată din sărite și s-o înverșuneze și mai tare împotriva celor care erau invitați la cină, căci însemna că făcea prea mult caz, la fel ca și Andrea și oamenii satului, despre lucruri care n-ar mai fi niciodată la fel dacă delfinul alb ar dispărea.

– Faci o dramă dintr-un lucru foarte simplu, îi spuse Jason. Domnișoara Andrews și colegul ei au permise speciale care le permit să adune specimenele deosebite de pe coastă și nimeni nu-i va putea opri.

– Date de cine? De către niște persoane oficiale care nu știu nimic despre condițiile locale! declară Sharla, cu ochii în lacrimi, pentru a-l convinge. Delfinul alb nu înseamnă nimic pentru aceste oficialități, dar știi care este semnificația lui la nivelul satului! Sau poate te interesează mai mult să faci o plăcere prietenei tale cu părul roșu decât să protejezi interesele oamenilor satului!

– Nu vreau să fac comentarii asupra felului tău de a gândi, Sharla. Dar aș vrea să nu te mai aud vorbind despre acest lucru sau despre presupusa mea relația cu domnișoara Andrews! Ai înțeles?

– Foarte bine!

Lacrimile pe care și le stăvilise până atunci, o podidiră. Dacă ar fi putut să-și petreacă seara la

familia Leonis! Ea n-ar fi vrut să se certe cu Jason, căci era evident c-o plăcea pe americanca aceea cu părul roșu.

Dacă Darlene Andrews avea un caracter urât, ea putea să mascheze acest fapt foarte bine, sub acea aparență de grație și încântare. Poate că avea mai mulți ani decât i s-ar fi dat la prima vedere, dar faptul că avea un ten foarte bine îngrijit o făcea să pară mult mai tânără. Părul ei roșu părea natural iar ochii îi erau căprui și mari, gura cu buze pline, și zâmbea permanent în direcția în care se afla Jason. Era ceva mai înaltă decât colegul ei George Wyman, care părea foarte îndrăgostit de ea, cu toate că ea nu era conștientă de acest lucru. George era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu început de chelie, un bărbat tăcut, mai puțin exteriorizat decât partenera lui. Darlene stătea la dreapta lui Jason, după care urma Sofia și micul Yanni. George stătea lângă Sharla, cu fața la Sofia.

– Vă interesează istoria naturală, domnișoară Linwood?

Sharla se trezi readusă brusc la realitate de întrebarea adresată de american.

– Mă interesează soarta viețuitoarelor sălbatice, domnule Wyman.

Acesta o privi câteva secunde înainte de a-i vorbi din nou și Sharla fu conștientă de privirea lui Jason ațintită asupra ei din capul mesei.

– Exact asta facem și noi, domnișoară, îi spuse Wyman cu cele mai bune intenții, dar ea îl privi cu îndoială.

– Desigur, dar păstrarea în captivitate a animalelor nu înseamnă conservarea vieții, nu?

– Ba este tocmai asta! o asigură Wyman. Cum poți să perpetuezi mai bine o specie decât păstrând vietatea în siguranță, ferind-o de inamicii săi naturali și schimbările de mediu? Fu un punct de vedere la care ea nu se gândise niciodată, dar asta nu schimbă convingerile ei referitoare la îndepărtarea delfinului alb din mediul său natural, în care trăise de sute de ani.

– Poate, dar mie îmi place să văd animalele în libertate și nu închise într-un spațiu foarte restrâns.

– Chiar dacă asta duce la exterminarea rasei? insistă Wyman. Sharla deveni tot mai sigură că omul vorbea din convingere, căci acesta, considera el, era lucrul cel mai indicat în cazul delfinului alb. Dacă va trebui să alegeți, ce-ați alege, domnișoară Linwood, libertatea sau supraviețuirea speciei?

– Eu mă împotrivesc doar luării delfinului alb din mediul lui natural și închiderii lui într-un loc în care nu s-ar simți în largul său. Nu cred că sunteți conștientă de importanța acestui *to aspro ena* pentru Parsitos, domnișoară Andrews.

– Delfinul alb, desigur cunosc legenda, dar sper că n-o luați prea în serios.

– Oamenii locului o iau foarte în serios, domnișoară Andrews, interveni și Jason iar Darlene îi zâmbi înainte de a reveni la discuția cu Sharla.

– Dar nu și oamenii ca dumneavoastră, obiectă Darlene, râzând. Superstițiile sunt de înțeles la nivelul oamenilor satului, dar nu cred că este cineva care crede că locul acesta se va

duce de râpă numai pentru că delfinul alb nu mai dă din coadă pe aici!

– Oamenii satului sunt oameni obișnuiți, sunt la fel de inteligenți ca dumneavoastră sau ca oricine altcineva, iar eu împărtășesc convingerile lor, indiferent dacă acest lucru vă este sau nu pe plac!

– Sharla! se auzi vocea lui Jason care încerca s-o prevină.

– Îmi pare rău, Jason, dar am prieteni în sat și nu vreau să se vorbească despre ei ca și când ar fi niște idioți! Andrea și ai lui sunt la fel de inteligenți ca mine sau ca tine, Jason!

Jason părea mai puțin afectat decât s-ar fi așteptat ea, dar nu apucă să obiecteze căci Darlene interveni cu una dintre sprâncene ridicate a mirare.

– Andrea? repetă ea. Este un personaj principal în istoria delfinului alb?

Sharla ezită să-i răspundă dar Jason o făcu.

– Andrea Medrina este un pescar din sat, îi spuse el invitatei sale. Este cel care a convins-o pe Sharla că dezastrul va lovi Parsitos dacă delfinul dispare.

– Of, interveni Darlene, scrutând figura frumoasă a Sharlei. Este vreun pescar mai bătrân? Dacă este așa, trebuie să stau de vorbă cu el, îmi plac oamenii bătrâni care știu atât de multe!

Nimeni nu-i răspunse imediat, tot Jason fu cel care se încumetă s-o facă.

– Din contră, zise el, este tânăr și arată foarte bine.

Darlene Andrews lăsă să-i scape un zâmbet sugestiv.

– În acest caz, zise ea, ar fi mai bine să nu-l văd! Ea o privi pe Sharla și începu să râdă, iar Sharla strânse mai tare furculița și cuțitul pe care le ținea în mâini. Știa că urma să-i displacă această Darlene Andrews, dar nu știuse cât de mult.

Capitolul 3

Mai trecură vreo două zile înainte ca problema delfinului alb să fie adusă din nou în discuție, în mod neașteptat, și nu de Sharla ci de doamna Kadrinos. Sharla era puțin dezamăgită de faptul că vizitele pe care le făcuse în golf se soldaseră cu eșecuri, căci Andrea nu era de găsit. Începuse să creadă că acesta o evita deliberat, oricât de mult îi displăcea acest lucru.

De obicei, familia Kadrinos lua micul dejun în grădină. Masa cea lungă, de lângă piscină era o mărturie a felului în care se împuținase familia de-a lungul anilor. Cândva, fuseseră șapte copii și părinții lor, ca să nu mai vorbim de mătuși,

veri și alte rubedenii care trecuseră în neființă sau se căsătoriseră. Acum, numai Sharla mai reprezenta o ramură mai îndepărtată a familiei. Singurul copil care se mai afla la Isichia era Yanni, care stătea solemn, ca întotdeauna, între mama și bunica sa. Vântul proaspăt al dimineții aducea mirosul de lămâi și portocali din partea cealaltă a grădinii iar Sharla închise ochii o secundă, dorindu-și ca Sofia să fi fost o femeie mai comunicativă. De fapt, Sofia nu-și manifesta fățiș disprețul față de ea care era o rudă îndepărtată a familiei, dar probabil îi era greu s-o accepte. Doamna Kadrinos se întoarse bucuroasă s-o vadă.

– *Kalimera*, mătușă Helene, o salută ea și se aplecă s-o sărute. Apoi o privi pe Sofia și o salută scurt. Sharla ar fi vrut să vorbească cu Yanni, dar copilul o văzu și-o salută prietenește, cu „salut, Sharla“, iar mama lui se încruntă și-l interpelă repede în greacă.

– Bună dimineața, Sharla, se corectă el.

– Cred că ești prea dură cu băiatul, Sofia, interveni doamna Kadrinos. N-a fost nerespectu-

os cu Sharla și ea oricum nu se supără pe un copil.

– Pe mine nu mă deranjează, mătușă Helene, faptul că Yanni mi-a spus salut în loc de bună dimineața, dar desigur, este problema Sofiei.

– Nu vreau să-l las să ajungă ca toți țărănoii din sat, interveni Sofia.

– Nu se poate spune despre toți sătenii că sunt țărănoi, Sofia, susținu Sharla, de fapt, nici unuia dintre cei pe care-i cunosc nu i se poate atribui această denumire.

– Sunt gata să te cred pe cuvânt, Sharla, eu nu am relații cu sătenii.

– Sofia! o admonestă doamna Kadrinos.

Aceasta preluă discuția iar Sharla se simți mai bine și se destinse căci nu avea rost să înceapă ziua certându-se cu Sofia. Doamna Kadrinos continuă micul dejun de parcă ar fi refuzat ca cineva, oricine ar fi fost el, să-i tulbure liniștea mesei. Era o femeie remarcabilă iar Sharla se bucurase din plin de atenția ei.

– Mă interesează mult problema acestui delfin alb, zise doamna Kadrinos. Ce ai mai aflat, Sharla?

Fata o privi pe Sofia înainte de a vorbi.

– Nu mai știu nimic de câteva zile, nu m-am mai întâlnit cu Andrea și de aceea nu știu ce au de gând să facă sătenii.

Doamna Kadrinos o privi uimită.

– Au de gând să întreprindă ceva în acest sens? Dar ce pot ei să facă dacă domnișoara Andrews și prietenul ei au permise pentru capturarea legală a delfinului?

– Sunt sigură că vor face ceva, nu vor sta cu mâinile încrucișate, după cum i-am mai spus lui Jason!

Doamna Kadrinos o privi puțin neliniștită și oarecum neîncrezătoare, căci ea nu putea fi convinsă că pacea sătucului acela putea fi tulburată de militanți.

– Ce prostie să facă atâta scandal pentru un pește! interveni și Sofia.

– Delfinul este un mamifer, o corectă Sharla.

– E păcat, interveni și doamna Kadrinos, că tocmai această creatură prezintă interes pentru americani. Cred că era bine să se facă mai multe investigații înainte de a li se elibera acel permis.

– Tocmai asta am încercat să-i spun și eu lui Jason, înainte de sosirea celor doi americani. Nu știu de ce el n-a întreprins nimic pentru a anula permisul acestora, căci are destulă putere. Dar lui nu-i prea pasă de sat, îl interesează doar domnișoara Andrews.

Doamna Kadrinos o fixă cu o privire în care nu putea citi nici suspiciune nici indignare.

– I-ai spus asta lui Jason? întrebă ea. Tu ești o fată isteață, Sharla, și ar fi trebuit să știi că astfel de cuvinte nu fac decât să-l înfurie!

– Și eu am fost furioasă, spuse Sharla în apărarea ei. Sătenii așteaptă ca familia Kadrinos să fie de partea lor, ca Jason să protejeze delfinul alb, dar el i-a dezamăgit. Aș vrea ca el să înțeleagă odată ce se întâmplă și să ia măsuri!

– Fratele meu nu poate face uz de influența pe care o are, numai din cauza unor superstiții care se manifestă la nivelul satului, interveni Sofia. Familia Kadrinos este o familie veche și respectată și nu se implică în astfel de probleme.

– Ar trebui s-o facă! Acești oameni așteaptă inițiativa voastră. Își văd destinele legate de al vostru. Căci delfinul alb este și simbolul familiei Kadrinos și ar trebui să vă intereseze tot așa de mult ca pe săteni dacă dispare!

– Și tu crezi că averile noastre și bunăstarea depind de o creatură care înoată în apele golfului? spuse Sofia cu vădit dispreț.

– Aș putea face totuși o diferență, Sofia. Sătenii așteaptă ca familia Kadrinos să întreprindă ceva, dar până acum nu s-a făcut nimic. Iar Jason a invitat-o pe americancă și pe partenerul ei la cină lăsând impresia că este de acord cu ei! Îmi pare rău dar eu am prieteni în sat și n-aș vrea să las și eu impresia că am pactizat cu americanii.

Sofia o privi la fel de disprețuitor.

– Prieteni de teapa lui Andrea Medrina?

– Nu numai Andrea, dar dacă tot l-ai amintit, vreau să știi că țin la părerea lui. Dacă Paul și Maria Leonis ar fi fost acasă, n-aș fi avut pentru ce să mă simt prost.

Sharla simți privirea intrigată a doamnei Kadrinos.

– Plănuisem să petrec seara cu ei, să nu fiu de față la vizita americanilor, mărturisi Sharla. Din fericire, amicii mei n-au fost acasă.

– O, Sharla, draga mea! exclamă doamna Kadrinos. Ar fi fost o impolitețe și cred că tu nu vrei să-l pui pe Jason în situații jenante, nu?

– Tocmai pentru a evita să-mi spun părerea am preferat să nu iau parte la cină, explică Sharla. Numai că Jason nu m-ar fi înțeles, nu? De fapt, de ce ar trebui să mă înțeleagă sau să-mi înțeleagă motivele? mai spuse Sharla doar pentru sine.

Sharla nu mai simțea foame, ci o senzație ciudată, apăsătoare, pe care nu și-o putea explica, dar care o făcea să fie mai puțin vorbăreață ca de obicei. Chiar și felul ei preferat de mâncare n-o mai tentă de data asta. Era îngrijorată că nu-l mai văzuse pe Andrea și se decise să meargă în golf să-l caute. Când îl privi pe Jason înțelese cât de mult îi displăcea

intenția ei. Cel puțin reușise să-l facă să renunțe la ideea de a o încuia în camera ei. Jason era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă care-i punea în evidență ochii negri, iar Sharla preferă să vadă la el ceea ce era de fapt un garant al bunăstării ei. Probabil că-l privise mult mai intens ca de obicei căci deodată bărbatul o fixă cu privirea ridicând din sprâncene, gestul lui care exprima nedumerirea. Sharla schimbă direcția privirii dar el continua s-o examineze curios și ea roși.

– Se întâmplă ceva, Sharla? o întrebă el încet.

– Nu, absolut nimic, dar de ce mă întrebi?

– Din cauza expresei feței tale, draga mea. Cred că te tulbură ceva.

– Nu mă tulbură nimic. Mă gândeam...

– Ah!

Această exclamație scurtă ar fi trebuit să însemne ceva, dar ea nu făcu nici o încercare de a o interpreta.

– Aș mai vrea puțin vin, spuse ea. De obicei Sharla nu bea mai mult de două pahare la masă iar acum se afla deja la al treilea.

– Ți-e sete?

– Nu, îmi place acest vin, atâta tot.

Doamna Kadrinos care stătea cu ei la masă atinse ușor mâna lui Jason.

– Vei fi acasă la cină, dragul meu?

– Nu, mamă, iau masa în oraș.

– Cinezi la Vila Pelion? întrebă Sofia.

– Mda, fu răspunsul lui.

– Ca invitat al celor doi americani? insistă Sofia pentru ca și Sharla să înțeleagă totul.

Jason nu răspunse dar ridicându-și privirea întâlni ochii Sharlei, plini de reproș.

– Deci vei cina cu dușmanii?

Jason îi înfruntă privirea.

– Ai ceva împotrivă?

– Nu mă interesează cu cine te împrietenești, tot așa cum nici pe tine nu trebuie să te preocupe prietenii mei!

Sharla îl străfulgeră cu privirea, dar el păru concentrat asupra mâncării, pentru ca apoi să-i răspundă:

– Nu poți face comparație, Sharla. Domnișoara Andrews și domnul Wyman ne vizitează țara și trebuie să ne dovedim ospitalitatea.

Sofia o privi peste masă cu zâmbetul ei maliţios iar gura i se curbă într-un zâmbet.

– Iar domnişoara Andrews este o femeie atrăgătoare, nu?

Jason nu păru încurcat de reacţia Sofiei. El nu-i răspunse imediat, sorbi o gură de vin, apoi puse paharul jos.

– Da, este o femeie atrăgătoare, fu el de acord.

– N-aş fi crezut că este genul tău! exclamă Sharla iar Jason o privi intrigat.

– Vorbeşti cu atâta convingere încât simt nevoia să-ţi cer lămuriri, draga mea! Hai, spune-mi care crezi tu că este genul meu de femeie, Sharla?

– Oricum, nu o femeie ca Darlene Andrews! îi replică Sharla cu impulsivitate. Mi-ai spus întotdeauna că locul femeii este în căminul bărbatului ei, şi mi-ai reproşat că mă comport necorespunzător cu sătenii de aici! Numai Dumnezeu ştie că imaginea pe care doreai tu s-o schiţezi n-are nici o legătură cu Darlene Andrews!

– Chiar atât de mult îți displace Darlene? întrebă el cu glas abia auzit.

Sharla clipi confuză, căci nu bănuise cât de virulentă fusese aprecierea ei.

– Ți-am mai spus că nu-mi place deloc, îngăimă ea.

– Din cauza delfinului?

Sharla ridică repede ochii spre el, poate atrasă de tonul lui și de răceala din glasul lui.

– Da, din cauza delfinului, fu ea de acord și încercă un zâmbet care nu fu deloc ceea ce intenționase ea.

În ziua aceea Sharla plecă în căutarea lui Andrea, dar nu dădu de el. Îl văzu pe Dimitri care se ducea la școală, dar nici el nu avu timp să stea de vorbă. Dimitri o privi cu un ușor dispreț, sau așa i se păru ei când îl întrebă unde putea fi Andrea, apoi ridică din umeri de parcă nu i-ar fi înțeles întrebarea. Era evident acum că Andrea o evita în mod deliberat, ceea ce o înfurie. El nu avea dreptul s-o învinuiască pentru ceea ce ea nu

putuse să evite. Fusese sigură că-și va petrece seara cu Paul și Maria Leonis și îl asigurase că va face totul pentru a evita să cineze cu americanii. Nu putea să-l învinuiască acum pentru că el considera că-și schimbase planurile. Sharla se așează la umbră în grădină și privi spre piscină, dorindu-și să poată plonja în apa cristalină fără a-și mai face probleme că nu avea costumul de baie, căci apa rece era ceea ce-i lipsea în acel moment. Se ridică și porni spre casă. Mergea fără a fi atentă la pașii ei când se trezi cuprinsă de două brațe puternice. Ridică privirea și întâlni ochii lui Jason și-l privi la fel de absentă.

– Visai cu ochii deschiși, îi reproșă el. Fii atentă să nu te lovești de ceva mai tare decât mine.

– Îmi pare rău!

Sharla își ceruse scuze instinctiv, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să revină de undeva, de departe. Apoi încercase să se elibereze din brațele lui Jason, dar nu-i fusese prea ușor.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Sharla ! îi spuse Jason. Vrei să intrăm în casă sau stăm de vorbă aici, în grădină?

Sharla sesiză o nuanță de intimitate în invitația la plimbare prin grădină și reacționă instinctiv. Se înfioră. Desigur ea nu rezistă invitației și porniră la plimbare iar ea se întrebă ce oare voia el să-i spună?

– Aș vrea să ne așezăm aici, dacă nu te deranjează.

Jason încuviință și Sharla se trezi prinsă de braț, apoi trasă spre el. Pentru Sharla apropierea de el fu o senzație nouă, brusc experimentată în timp ce se bucurau de mireasma florilor. Scena era idilică dar Sharla nu putea să se gândească la Jason decât ca la o rudă și nu-i putea atribui un rol emoțional. Dar în ultimele două zile ea devenise de mai multe ori conștientă de prezența lui masculină. Jason purta o cămașă bej, de mătase, cu mânecile suflecate care lăsau să se vadă brațele lui musculoase și bronzate.

– Voiai să-mi spui ceva, Jason? îi aminti ea.

– Voiam să-ți vorbesc despre implicarea ta alături de Andrea Medrina în problema delfinului alb.Te-ai putea trezi atrasă în cine știe ce complicație, Sharla, dacă nu ești atentă.

– În ce să mă implic, Jason? Era dezamăgită să constate că Jason o invitase la plimbare doar ca să-i

vorbească despre Andrea Medrina. Nu văd cum aș putea intra în vreun necaz. N-am făcut nimic rău.

– Medrina este un militant activ împotriva americanilor, îi spuse Jason cu autoritatea lui obișnuită. N-aș vrea să aflu că ești în vreun fel implicată.

– Militant activ, spui? Nu văd de ce îl numești astfel. Ce motive ai, Jason? Ar fi trebuit să știu că este ceva legat de Andrea Medrina. Și n-aș mai vrea să te aud spunând că am o relație strânsă cu Andrea. Nu-mi este decât un bun prieten de care mă leagă doar situația delfinului alb. Desigur, și eu sunt îngrijorată de soarta lui, ca toți oamenii din Parsitos.

– Dar tu nu faci parte din categoria oamenilor simpli din acest sat, Sharla.

– Eu consider că da, Jason aici este casa mea!

– Nu încerca s-o faci pe deșteapta cu mine! o avertiză Jason, tu nu ești vreo săteancă și nu ai preocupările lor.

Era același argument, își spuse Sharla. Același argument pe care i-l adusese și Sofia la micul dejun.

– Îmi place să gândesc exact ca acești săteni, Jason, și întâmplarea face ca ei să aibă convingeri identice cu ale mele.

– Vrei să spui că iei legenda în serios?

– Știi ce simt pentru animalele ținute în captivitate. Și știi ce gândesc și simt față de *to aspro ena*!

– Tu și Andrea Medrina, mai ales? îi sugeră Jason. Ești îndrăgostită de el, Sharla?

Cu toate eforturile făcute, ea simți că obrajii încep să-i ardă.

– Mi-ai mai spus ce crezi despre prietenia mea cu Andrea Medrina, dar nu am de gând să renunț la prietenia lui numai pentru că tu și Sofia îl considerați inferior. Jason, nu mă voi lăsa influențată de tine sau de Sofia!

– Crezi că vreau să te influențez, Sharla?

– Exact. Sofia ți-a vorbit despre mine, Jason?

Jason ezită dar Sharla fu aproape sigură că vipera de Sofia îi spusese cine știe ce și îl sfidă.

– Ai făcut eforturi pentru a-i evita pe oaspeții americani, aseară. De ce, Sharla? Trebuie să-mi spui ce motive ai avut, pentru că trebuie să fi fost într-adevăr foarte întemeiate.

– Știi de ce-mi displac atât de tare, Jason! Știi că n-am vrut să-i cunosc! Ți-am spus asta înainte de sosirea lor.

– Au fost condamnați la indiferență din partea ta, doar printr-un cuvânt rostit de Medrina?

– N-au fost numai spusele lui Andrea! negă Sharla, ci este părerea întregului sat! Andrea mi-a transmis doar ce gândesc sătenii.

– Iarăși acest Andrea! rosti Jason cu vehemență. El o prinse de umeri și o întoarse cu putere spre el, iar fata își simți inima bătând cu putere. Ce reprezintă bărbatul ăsta pentru tine, Sharla?

– Jason! Te rog dă-mi drumul, vreau să plec!

– La Andrea Medrina? o întrebă el cu brutalitate dându-i drumul brusc încât fata se dezechilibră. Dacă pleci acum, să nu te mai întorci aici!

Tonul pe care-i spusese aceste cuvinte o uimi mai mult decât semnificația acestora. Nu-l mai văzuse atât de furios și nu putea să creadă că tocmai ea îi provocase această furie.

– Eu... nici nu m-am gândit să mă duc la Andrea, bâigui ea. Cum poți să crezi că eu...

– Nu mai știu ce să cred despre tine, Sharla, o întrerupse Jason. Acum ai de ales, pleci sau rămâi!

Fata se întoarse și porni spre casă, în fugă. Traversă grădina printre tufișurile de coacăze, fugind ca un animal hăituit. Respira greu și-și simțea picioarele tremurând. La început, avu impresia că nu mai este nimeni prin preajmă, casa era foarte tăcută și lințită, iar ea se opri pentru a-și trage sufletul. Îl zări atunci pe Yanni care se afla undeva de-a lungul coridorului acela lung privind-o cu ochii lui mari.

– O, Yanni, șopti ea și se grăbi spre copil, căci ceea ce văzuse o uimise. Copilului îi tremurau buzele, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Ce s-a întâmplat?

Yanni ridică din umeri de parcă ceea ce se petrecea cu el nu putea fi explicat, iar Sharla simți dintr-o dată milă pentru acel copil fără copilărie. Statueta superbei Afrodita zăcea la picioarele lui. Capul îi era spart, iar trupul ei zăcea obscen întins pe podea. Covorul gros nu amortizase căderea statuetei.

– Eu știu că a fost un accident, Yanni. Cum s-a întâmplat, copile?

Băiatul ezită o clipă apoi când întinse mâinile, Sharla văzu că avea o minge mică și frumos colorată.

– Am lovit-o din greșeală cu mingea și a căzut, suspină copilul.

– Înțeleg, Yanni.

Copilul știa prea bine că îi era interzis să se joace în casă cu mingea. Sharla se gândi imediat la felul în care va reacționa Jason la vederea dezastrului, și vru să-l scutească pe bietul Yanni de revărsarea acestei furii. În starea în care se afla Jason, era puțin probabil că el va dovedi înțelegere față de copil.

– Sharla?

Yanni o privea rugător, cu ochii lui mari, cărora ea nu le putea rezista. Puse o mână încet pe capul copilului și-l mângâie.

– Du-te afară la joacă, Yanni, îi spuse ea cu glas blând. O să văd ce pot face.

Yanni nu mai avu nevoie de a doua invitație și dispăru înainte ca ea să poată aduna bucățile

sparte. Îi venea să plângă când realiză că statueta nu va mai străluci printre piesele cele mai valoroase ale galeriei familiei, cu frumusețea pe care numai alabastrul o poate conferi unei statui antice. Numai Dumnezeu știe ce avea să spună Jason. Încă neștiind cum va proceda, ridică ochii căci auzise un zgomot făcut de apropierea unei persoane. O văzu pe Sofia care veni repede spre ea.

– Afrodita! exclamă aceasta. Sofia întinse mâna spre resturile statuii, pe care Sharla le strânse insinctiv la piept, ceea ce, desigur, o făcu pe Sofia să tragă o concluzie greșită.

– Ai spart statuia! Știi ce semnificație avea statuia asta pentru Jason?

– Știu, admise Sharla. Dar te înșeli dacă crezi că eu am spart-o, Sofia.

Sofia privi din nou cioburile statuii și din privirile ei Sharla înțelese că nu era crezută.

– Dar nici n-a căzut singură, mai spuse Sofia.

– Sigur că n-a căzut singură, fu Sharla de acord, dar a fost un accident și sper că nu-l vei certa prea tare pe Yanni.

Sharla ezită un moment înainte de a rosti numele băiatului pentru că-i promisese că va face totul ca să ușureze situația.

– Yanni? De ce dai vina pe fiul meu pentru greșeala ta? zise Sofia în engleză și în greacă, dar Sharla înțelese aproape totul din mimica ei.

– Sofia, te rog, te înșeli! îi spuse Sharla căutând s-o tempereze. Nu eu am spart Afrodita, crede-mă!

– De ce ar trebui să te cred? spuse Sofia disprețuitoare. Ai distrus ceva de valoare care aparține familiei și dai vina pe fiul meu pentru asta! De ce te-aș crede?

– Pentru că ăsta este adevărul! Întreabă-l pe Yanni și-ți va spune!

– Nu-mi implic fiul în problema asta! O să-i spun fratelui meu ce-ai făcut și o să vedem ce va decide el!

Sofia se întoarse și plecă înainte ca Sharla să realizeze că nu făcuse nimic pentru micul Yanni.

Capitolul 4

Sharla se afla în camera ei, încercând să găsească cel mai bun mijloc de a explica distrugerea statuetei. Nu-i va fi ușor și nu se felicita pentru că încercase să ia totul asupra ei, pentru că era vorba despre o piesă foarte valoroasă, o moștenire de familie, o remarcabilă operă de artă a cărei distrugere nu putea fi trecută ușor cu vederea. Poate nu chiar atât de ușor precum îi sugerase ea lui Yanni. Bucățile de statuie se aflau pe o masă de lângă patul ei și, după ce le studiase atent, ajunsese la concluzia că nu mai putea fi reparată. Era o tragedie pe care Jason o accepta cu greu. Desigur, Yanni va contribui la

lămurirea situației, dar ea avea oricum de dat explicații fiindcă fusese descoperită de Sofia cu bucățile în mână. Această statuetă fusese în posesia familiei Kadrinos de peste trei sute de ani, făcea parte din moștenirea culturală a poporului grec.

Sunetul unor pași care se apropiau o făcu să ridice ochii spre ușă și inima să-i bată tot mai tare. Se gândise la început să-i comunice ea vestea lui Jason înainte ca Sofia s-o facă, pentru a preveni denaturarea faptelor. Nu-i trecuse prin minte că era deja târziu, că Jason vorbise deja cu Sofia și văzuse nișa goală. Sharla își aruncă o privire grăbită în oglindă și-și mai trecu o mână prin păr. Se ura pentru că era atât de nervoasă, când de fapt nu avea nici un motiv să fie. Poate că era mai bine să-l lase pe Yanni să primească mustruluiala de rigoare, în loc să-l trimită la joacă.

– Sharla!

Vocea, pașii grei erau de neconfundat și ea, cu inima strânsă, mai privi o dată cioburile statuetei. Îi displăcea teribil faptul că tocmai ea tre-

buia să i-o arate astfel, știind ce simțea el față de această statuie. Își mușcă buzele nervoasă. Dacă el n-o credea, sau Yanni nu-și mai recunoștea vina? Dar nu trebuia să gândească așa. Yanni era un copil bun și el își va recunoaște vina când va fi întrebat.

– Sharla! se auzi din nou strigată. Ridică rămășițele Afroditei în brațe, dar astfel încărcată îi fu greu să deschidă ușa și fu nevoită să introducă sub braț torsul zeiței pentru a se putea descurca. Când reuși să deschidă ușa se trezi luându-l în piept pe Jason și, surprinsă, făcu un pas înapoi. El nu spuse nimic pe moment, ci întinse mâna spre rămășițele statuetei. Sharla știa exact ce simte el, pentru că și ea avusese același sentiment de pierdere ireparabilă.

– Jason, zise ea.

– De ce? De ce ai făcut asta, Sharla?

– Îmi pare rău, Jason.

– Dacă ai vrut să te răzbuni pe mine pentru felul în care ți-am vorbit și pentru restricțiile pe care am vrut să ți le impun trebuia s-o faci într-un alt mod, Sharla. De ce ai făcut-o?

Sharla observă că Jason era mai afectat decât și-ar fi închipuit ea.

– Dar nu eu am făcut-o, Jason! Cum îți închipui că aș fi făcut-o, și mai ales deliberat?

– Acum o oră n-aș fi crezut asta, dar acum când țin resturile în mână nu pot să nu-mi amintesc ce furioasă ai fost când ne-am despărțit, pentru ca acum să văd statueta spartă în mâinile tale. Ce altceva aș putea crede?

Sharla dădu drumul lacrimilor de neputință.

– Mă crezi capabilă să distrug, indiferent din ce motiv, o statuetă de valoarea asta? Chiar crezi toate prostiile pe care ți le spune Sofia?

– Sofia te-a găsit cu cioburile în brațe, nu mai era nimeni în preajmă, ce-ar fi putut să creadă?

– Acum și tu le ții în brațe, dar eu nu te acuz că ai spart statueta intenționat. Vocea îi tremura și ridică ochii spre el. Am crezut că mă cunoști mai bine, Jason.

– Și mie mi s-a părut greu de crezut, dar dovezile te incriminează, Sharla...

– A fost un accident, Jason, îl întrerupse ea. A fost un accident. Cred că băiatul n-a realizat că statuia putea să cadă atât de ușor.

– Băiatul?

Din privirea lui nedumerită ea înțelese că Sofia făcuse tot posibilul să ascundă implicarea fiului ei. Era evident că Jason nu știa nimic, iar acum și ea ezita să-l învinovățească.

– Este evident că Sofia nu ți-a spus nimic despre Yanni, dar a fost un accident, Jason, și nu cred că va trebui pedepsit prea sever.

– Nu mi s-a spus nimic despre implicarea lui Yanni, zise el după un moment. El este vinovatul, Sharla? Spune-mi adevărul!

– Sofia nu vrea că băiatul ei să fie implicat! Dar ea știe adevărul pentru că i l-am spus! Yanni se juca cu o minge, dar a făcut-o din greșeală! Mingea s-a rostogolit sub măsuța pe care se afla Afrodita. S-a aplecat să ia mingea și a lovit măsuța.

– Deci Yanni se juca în galeria statuilor cu mingea? Nu știai că-i este interzis? Tu știai valoarea Afroditei, atât pecuniară cât și sentimentală.

– Sigur c-o știam, Jason! Tocmai de aceea i-am promis c-o să-i iau apărarea!

– Crezi că pledoaria ta m-ar putea influența? Crezi că m-ai putea convinge să nu-l pedepsesc, tocmai când el mi-a nesocotit sfaturile?

– N-am știut despre înțelegerea voastră, iar acum văd că nu are nici un rost să pledez pentru Yanni.

– Într-adevăr, nu are nici un rost! o asigură Jason și luând resturile statuii, o apucă de mână și o trase după el. Iar tu vii cu mine să discutăm cu Yanni.

– Dar, Jason...

Răspunsul lui fu în greacă și în cuvinte pline de virulență, iar el o remorcă de-a lungul galeriei. Yanni nu fusese niciodată copilul care să se teamă, dar la vederea unchiului său care se îndrepta nervos spre el își cam pierdu cumpătul.

Sharla înfruntă privirea rece a Sofiei în salonul familiei Kadrinos, cu marmură albă și pereți cu decorații elaborate. Ea se rugase să nu fie nevoită să dea ochii cu Sofia dar lucrul acesta se întâmplă și Sharla se confruntă cu privirea

sfidătoare a surorii lui Jason. Sofia ținea o mână pe creștetul fiului său, iar Yanni părea mic și neajutorat, dar refuza s-o privească pe Sharla în ochi. Aceasta se aplecă la nivelul lui și-i luă mâna în palmele ei, apoi o ținu câteva secunde înainte ca Sofia să tragă mâna fiului ei.

– Yanni, spuse Sharla, tu știi cel mai bine că nu eu am spart statueta, nu? Era deja spartă când am ajuns eu acolo, nu?

Yanni nu-i răspunse ci își privi unchiul apoi își îngropă fața în poala mamei sale.

– Ești atât de lipsită de mândrie, Sharla, încât să învinuiești un copil pentru greșeala ta?

– N-a fost vina mea, Sofia, a fost un accident. Noi știm că a fost un accident, nu-i așa, Yanni? Nu-ți fie frică pentru ce va spune unchiul tău, recunoaște că ai spart statueta, te rog, fă-o de dragul meu!

Băiatul nu-și ridică ochii, iar Sharla nu știa cum să procedeze. Era gata să izbucnească în plâns și nu știa dacă doamna Kadrinos o credea sau nu. Sofia știa adevărul, dar nu era dispusă să-l facă cunoscut.

– Te rog, zise Sharla, recunoaște că tu ai spart statueta. Jason, te rog, cere-i să spună adevărul. Eu n-am spart statueta, Jason, și aș vrea să cred că ești conștient de lucrul acesta.

– Eu știu doar ce mi se spune, zise Jason și-l privi pe băiat. Yanni, tu ai spart statueta?

Era evident că bietul copil se afla într-o mare dilemă. Mama lui îl prevenise că dacă va mărturisi, unchiul Jason îl va pedepsi, dar nici nu voia să vadă că Sharla era bănuită.

– Se pare, spuse Sharla, că eu voi fi cea învinuită de spargerea statuetei. Îl privi pe Jason cu ochii plini de lacrimi. Nu ți-a convenit să fie Yanni cel care a spart-o, nu? Se năpusti afară din cameră, lăsând în urma ei o tăcere nefirească și ieși pe ușa din spate a casei fugind spre stânca ei preferată. Își aminti că Andrea nu era acolo s-o consoleze. Yanni o dezamăgise. După câteva minute însă ea observă iahtul Darlenei Andrews care ieșea de după stânci și dintr-o dată, problema ei legată de spargerea statuetei deveni minoră față de cea a delfinului alb. Sharla văzu toți

delfinii jucându-se și iahtul îndreptându-se spre ei. O frapă faptul că nu se vedea nici una dintre bărcile care asigurau paza delfinilor. Se ridică speriată în picioare, neștiind ce se întâmplase cu bărcile care ar fi trebuit să supravegheze delfinii, aflați în primejdie. Fugi pentru a se apropia de marginea stâncilor, să vadă mai bine ce se întâmpla acolo și când ajunse puse mâna streașină la ochi. Din nefericire, delfinii nu se temeau de barcă și-și continuau săriturile grațioase prin apă. Iahtul Darlenei îi urmărea cu răbdare, precum pisica pândește șoarecele. Apa nu era prea adâncă iar Sharla înotase adesea aici cu Andrea și frații lui. Era îmbrăcată, dar asta nu mai conta, așa că se aruncă în apele mării, pentru a-i deturna pe delfini. Plonjă cu grație, iar apa o primi cu răceala ei bine știută, dar Sharla reveni imediat la suprafață. Era o bună înotătoare așa că se gândi să sperie delfinii venind din adâncuri, ori să-i provoace la joacă. Delfinii se alăturau fericiți înotătorilor, iar dacă ea ar putea imita acele șuierături pe

care le scotea Andrea, i-ar fi mult mai ușor să-i cheme. Era posibil ca ambarcațiunea să fi fost dotată cu un echipament special care să-i urmărească pe delfini chiar dacă aceștia se aflau la mare adâncime, dar ea trebuia să facă totul pentru a-i preveni asupra pericolului. Fiecare secundă era prețioasă și trebuia exploatată până când americanilor li se va retrage permisul de a-l captura pe *to aspro ena*; important era să le vegheze libertatea până atunci. Se apropie și mai mult de ei, sperând că nu va fi observată. Delfinul alb se remarca ușor printre confrații săi. Era un animal grațios și suplu care se mișca natural și nu se temea de apropierea omului. Înotă fericită spre el, scoțând acele sunete pe care le învățase de la Andrea, pe care el le folosea pentru a face delfinii să-l urmeze și reuși! Unii dintre ei veniră spre ea de parcă ar fi întâmpinat-o și invitat-o să se joace cu ei. Sharla începu să râdă fericită când to aspro ena se apropie de ea. Animalul o privi cu o curiozitate aproape omenească. Ea urmări să fie cât

mai aproape de el și de acolo să-l ducă într-un loc sigur. Era un golfuleț ascuns undeva, pe coasta de est a satului, și iahtul americanilor n-ar fi putut pătrunde până acolo din cauza dimensiunilor sale. Era destul de înotat până acolo, dar fu cea mai bună soluție pe care o găsi ea în acel moment. Grupul de delfini o urmă îndeaproape, sărind, curbându-și trupurile zvelte în aer, iar Sharla își spuse că n-ar obosi chiar dacă ar trebui să înoate toată ziua cu ei. *To aspro ena*, remarcă ea cu bucurie, nu se depărta de ea, apoi deodată trecu pe sub brațul ei întins, făcu o întoarcere și reveni spre ea. Sharla era atât de fericită de succesul ei încât cu greu se opri pentru a asculta zgomotul motoarelor ambarcațiunii care-i urmărise pe delfini. Auzi voci care strigau cuvinte greu de înțeles pentru ea.

– Dă-te la o parte! auzi ea în cele din urmă.Vocea o avertiză din nou, apoi motoarele se întrerupseră brusc și ambarcațiunea veni spre ea, apoi se opri ca un monstru imens, amenințător. Sharla își scutură apa din păr și-l

recunoscu pe George Wyman care o privea cu dezaprobare. După câteva secunde o recunoscu și el, iar Sharla aproape că izbucni în râs văzând dezamăgirea care i se citea pe figură.

– Dumnezeule, exclamă acesta. Darlene!

Darlene Andrews apăru și ea, cu părul ei roșu strălucind în bătaia soarelui. Femeia părea nervoasă și trăsăturile îi trădau nerăbdarea.

– Ce este? întrebă ea, apoi exclamă: a, din nou fata familiei Kadrinos!

Chiar și în aceste împrejurări, Sharla se simți jenată. Rochia în care înotase era plină de alge, iar părul ud îi era lipit de cap. Încercare ei de a salva delfinul alb reușise.

– Stai puțin, zise George Wyman, de parcă ar fi înțeles dintr-o dată care era rostul ei acolo. Te vom ajuta să te urci în barcă, domnișoară Linwood.

– Nu, mulțumesc, dar nu este nevoie, mă simt foarte bine aici, continuați-vă drumul!

– Pentru Dumnezeu, domnișoară, nu poți înota îmbrăcată!

Sharla se simți dintr-o dată obosită și îngrijorată pentru că acum delfinii înotau veseli în jurul ambarcațiunii care se oprise, iar cel alb se apropie de ea, atingând-o înainte de a se scufunda pentru ca să reapară mai aproape de ambarcațiune. Darlene Andrews urmărea cu ochi avizi evoluția lui.

– Este chiar aici! exclamă ea. Adu plasa! Plasa! repetă ea impacientată, pentru că grecii din echipajul ei nu-i înțelegeau vorbele.

– Nu-l poți lua, domnișoară Andrews, sunt aici tocmai pentru a-l veghea, îi spuse Sharla. Și nu voi pleca!

– Ai înnebunit? Darlene Andrews o privi furioasă. Dacă nu vrei să fii prinsă în plasă ar fi bine să pleci de aici! Renunță la nebunia asta, vei fi rănită!

– Pentru Dumnezeu, Darlene ! interveni Wyman, nu poți risca viața fetei!

– Nu pot să-l pierd tocmai acum! Femeia arunca flăcări din ochi și Sharla se întrebă dacă ea va continua cu capturarea delfinului, chiar dacă asta ar fi însemnat rănirea ei.

– Te rog, draga mea, continuă Wyman, nu insista, vor mai fi și alte ocazii!

Sharla nu mai stătu să asculte discuțiile lor, se strecură în apele călduțe căutându-l pe *to aspro ena* și tovarășii lui, dar aceștia dispăruseră. Încet, delfinii se depărtaseră de locul respectiv și dispăruseră în adâncurile mării, de parcă n-ar fi existat vreodată. Sharla auzi motorul ambarcațiunii, apoi i se păru că-și aude numele, dar când se întoarse iahtul era deja departe și numai ecourile vocii Darlenei Andrews mai străbăteau prin aerul zilei de vară. Probabil că se vor mai învârti o vreme prin zonă pentru a localiza din nou delfinii. Sharla se gândi cum va reacționa Jason când va afla și de această ultimă ispravă a ei.

Capitolul 5

Drumul de întoarcere spre țărm era foarte lung, iar Sharlei i se păru că înotase câteva ore. O dureau mâinile și picioarele, dar indiferent cât de departe se afla, trebuia să continue. Lovi din nou apa și încercă să-și spună că linia țărmului era mai aproape decât atunci când o privise ultima oară. Apoi, văzu ceva ca prin farmec ceva care se apropia de ea și închise ochii pentru un moment apoi îi deschise din nou ca să se convingă că era adevărat.

Vederea spre țărm îi fu blocată pentru un minut sau două de altceva decât de linia nesfârșită a apei, dar îi trebuiră câteva secunde

ca să realizeze că ceea ce se vedea acum era prora unei bărci pescărești din Parsitos. Sharla ridică un braț strigând după ajutor, dar înghiți se cam multă apă sărată și gâtul îi era atât de uscat încât nu se auzi mare lucru. Dar fusese observată căci văzu barca schimbându-și direcția și curând niște brațe vânjoase o ajutară să urce. O așezară pe o grămadă de plase și frânghii, iar cei din jur spuneau ceva în limba greacă, lucruri pe care ea, din nefericire, nu le înțelegea. Asupra ei se aplecă un bărbat cu trăsături cunoscute ei, deși nu putea spune despre cine era vorba.

– Afto ine, *thespinis* Kadrinos! zise omul de parcă ar fi văzut un miracol.

– Linwood mă cheamă, îi spuse ea salvatorului. *I me* o Sharla Linwood, *kapetan* Padoulous.

– Slavă Domnului! repetă omul. Mă temeam că v-ați înecat, domnișoară. V-am văzut cum ați sărit de pe stânci.

– A, deci cineva a crezut că am...

– Cine să știe ce motive aveați, domnișoară? Pe fața omului nu se poate citi întotdeauna ce simte, poate că omul este nefericit.

Fusese multă nefericire, își spuse Sharla, dar nu din supărare pentru că se spărsese Afrodita se aruncase ea în mare. Ezită în a le explica pescarilor motivul pentru care sărise de pe stânci deși aceștia ar fi înțeles-o foarte bine. Până la un punct, gestul ei care le păruse disperat unora fusese dictat de starea ei de nefericire, dar moștenirea ei grecească fusese totuși cea care-i dictase să se arunce în apă, să salveze *to aspro ena*.

– Am văzut iahtul americanilor și nu se afla prin preajmă nici o barcă să păzească delfinul alb.

– *To aspro ena*, murmură căpitanul ca pentru sine, iar ceilalți pescari din barcă priviră instinctiv spre întinsul mării. N-am știut, ***thespinis***, că sunt porniți să captureze delfinul alb, n-am știut decât că au sosit aici, în port.

– Au fost foarte aproape de a-l captura, spuse Sharla luptând cu vocea care-i făcea probleme. Dar am înotat alături de grupul de delfini, mai ales foarte aproape de *to aspro ena* așa că ar fi trebuit să mă prindă și pe mine în plasă.

Căpitanul Padoulous o privi cam neîncrezător.

– *The afto ine*, *thespinis*, spuse el.

– Domnișoară!

Sharla ridică privirea și văzu cum unul dintre pescarii din barcă îi întinde o cană cu vin.

– *Efharisto*! spuse Sharla și duse cana la gură. Era un vin roșu și în mod normal nu s-ar fi încumetat să-l bea, dar de data asta o făcu pentru a-și alina gâtul uscat.

– Mulți oameni din Parsitos vă vor fi recunoscători, *thespinis*, spuse căpitanul cel bătrân. Unii dintre noi au aflat că nu ne mai sprijiniți în problema delfinului alb și au fost foarte supărați.

– S-au înșelat amarnic, *kapetan* Padoulous, nici un moment nu i-am părăsit! Sper că le vei spune asta!

– O voi face cu cea mai mare plăcere, domnișoară.

Barca se apropia de golf, căci străbătuse acea distanță care i se păruse imensă Sharlei și privind peste umăr ea văzu că la țărm se adunaseră

oameni care așteptau sosirea bărcii. Aceștia vorbeau și arătau cu degetul spre barcă. Sharla își spuse că Jason n-o va ierta niciodată pentru că nu numai că plonjarea ei fusese asistată, dar mai și fusese adusă la mal într-o stare de plâns. Băuse mai puțin de jumătate din cana de vin dar se simți dintr-o dată foarte descurajată și după ce-l mai privi o dată pe căpitan înghiți și restul dintr-o sorbitură. Simți cum vinul îi arde gâtul apoi se strecoară în tot trupul ei înghețat. După câteva momente își simți capul foarte ușor, iar picioarele care până atunci i se păruseră grele acum îi atârnau, dar se simțea capabilă să dea ochii cu cei care așteptau în golf. Când căpitanul o ridică în brațe și apoi o puse pe țărm, se auziră murmure, apoi cei de față își oferiră ajutorul sub o formă sau alta. Mâinile care se întinseră pentru a o prelua din brațele căpitanului erau ale lui Andrea și ea îi zâmbi.

– Andrea, zise ea, am făcut totul...

– Important este că sunteți teafără, domnișoară.

Căpitanul Padoulous avea o voce puternică și ordonă ca toată lumea să-l asculte, ceea ce și făcură toți, inclusiv Sharla și Andrea. El li se adresă, desigur, în greacă, se folosi și de mâini, dar cunoștințele de limbă greacă ale Sharlei o ajutară pentru ca ea să înțeleagă că omul le povestea semenilor săi adevăratul motiv pentru care fata sărise de pe stânci. Ea roși pentru că nu se așteptase la un astfel de discurs improvizat de bun venit și pentru că nu era obișnuită să fie ținta atâtor ochi. Oamenii îi zâmbeau și clătinau din cap privind-o cu admirație.

– Înțelegi ce spune căpitanul Padoulous? o întrebă Andrea.

– N-aș fi vrut s-o facă, protestă ea, am acționat sub impuls.

– Ba eu cred că a fost un gest de un curaj deosebit, o asigură Andrea, acum știm sigur că ești alături de noi!

– O, dar am fost întotdeauna alături de voi, Andrea!

– Pe domnul Kadrinos nu-l preocupă problema delfinului, obiectă Andrea. Nu-l interesează decât *Americanitha*.

Vorbele lui o șocară la început dar apoi își dădu seama că el avea dreptate. Jason nu va fi niciodată alături de oamenii din sat ale căror interese erau diferite de ale Darlenei Andrews. El nu lua apărarea delfinului pentru că era atras de americancă. Sharlei îi luă un moment pentru a realiza că ovațiile care se auzeau îi erau adresate. Sătenii o vedeau ca pe o eroină pentru că-și riscase viața, așa le spusese căpitanul Padoulous. Andrea îi puse o mână pe brațul pe care ea îl ridicase pentru a răspunde la salutul sătenilor și ea înțelese din gestul lui că acesta nu numai c-o iertase, dar o vedea ca făcând parte dintre ei. Dar un zgomot ciudat care se auzi o făcu să ridice ochii spre cărăruia care ducea sus, spre drum, deși, nu și-ar fi închipuit că vreo mașină, mai ales una atât de mare ca a lui Jason, putea să pătrundă până acolo. Oamenii murmurară nemulțumiți dar se dădură la o parte făcând loc

mașinii. Jason coborî din mașină, înalt și bine făcut, dar foarte tăcut, iar apariția lui o luă pe Sharla prin surprindere încât nu scoase o vorbă. Era pregătită să se apere și ridică bărbia pentru a-l sfida, cu toate că era conștientă de felul în care arăta. Era desculță, cu rochia sfâșiată, iar părul îi atârna lipit de frunte și de umeri. Vinul precum și entuziasmul clipelor petrecute în mijocul sătenilor o făcuseră să se îmbujoreze iar ochii îi străluceau. Dar privindu-l ea realiză că Jason n-o privea cu mânie așa cum s-ar fi așteptat ea, ci cu îngrijorare.

– Mă simt bine, Jason, îi spuse ea.

Bărbatul o privi în tăcere iar ochii lui negri îi cercetară fața pentru a afla adevărul. Apoi îi aruncă o privire grăbită lui Andrea și în acel moment el redeveni tipul cel arogant, ***kirios*** Kadrinos.

– Pot să văd și singur că n-ai pățit nimic. O să te duc acasă ca să poți arăta omenește la cină.

Sharla se încordă ca și cum ar fi vrut să riposteze, dar Jason o prinse de braț și ea

observă că Andrea care o sprijinea îi dădu drumul din strânsoare. Poate că ar fi trebuit să protesteze și nu să se lase dusă acasă. Jason o așeză pe locul pasagerului dar atunci Sharla își aminti că nu-i mulțumise așa cum se cuvenea căpitanului care o salvase. Cu părul ud și picioarele goale ea se întoarse spre locul unde-i lăsase pe săteni adunați, conștientă de privirile lui Jason.

– Aș vrea să putem face ceva concret pentru a-l salva pe *to aspro ena*, îi spuse ea căpitanului.

– Ce-am putea face, *thespinis*? spuse căpitanul ridicând din umeri. Suntem săraci iar cei care au putere nu vor să ne ajute.

El se referea la Jason cu siguranță și ea nu putu decât să fie de acord. Dar deodată fetei îi licăriră ochii ca și cum i-ar fi venit o idee extraordinară.

– *Kapetan* Padoulous, spuse ea, nu cumva ai un nepot în America? Nu cumva este ziarist?

Bătrânului începură să-i strălucească ochii, iar trăsăturile i se luminară.

– Da, *thespinis*, de ce nu m-am gândit la asta? Nikos, nepotul meu, va face cunoscut felul în care sunt jefuiți acești săteni de un bun al lor, *to aspro ena*! Toată America o să afle! Îi scriu chiar în noaptea asta!

– Dă-i telefon, *kapetan*, insistă Sharla. Fiecare clipă contează în cazul acesta!

Bătrânul o privi cu mândrie.

– Dacă considerați că este mai bine, o s-o fac, *thespinis*.

Mânată de dorința de a face bine, Sharla ignorase ceea ce era mai important că omul nu-și putea permite să dea un telefon la distanță atât de mare.

– *Kapetan*, nu pot să fac mai mult pentru salvarea delfinului, dar cu un singur lucru aș putea fi de ajutor, lasă-mă să plătesc costul convorbirii cu nepotul dumitale și o să simt că am făcut ce trebuie.

Căpitanul ar fi fost de acord dar nu mai avu timpul s-o facă. Jason se apropiase amenințător de ei, o prinse pe Sharla se brat și o scutură cu putere.

– Nu mai stau o clipă după tine! Nu sunt servitorul tău să stau aici să aștept ca tu să faci conversație cu prietenii! Vino acasă!

Pe drumul de întoarcere Jason nu spuse nimic, iar când ajunseră acasă, el păru mai puțin tensionat.

– Ce-ai făcut, Sharla ? Mai precis, de ce ai făcut toate astea? Ce motive ai avut ca să faci un asemenea gest prostesc?

– N-a fost un gest prostesc și am avut un motiv întemeiat!

– Pe care sătenii, prietenii tăi, l-au aprobat, desigur.

– Te rog, Jason, eu...

– Este a doua oară în ultimele zile când trebuie să te caut pentru că fugi de mine. Aș vrea să-mi răspunzi!

– Nu mai sunt copil, Jason, ca să mă iei cu forța acasă, sau să-mi ceri explicații!

– Am dreptul să știu ce te face să aduci atâtea necazuri familiei comportându-te ca o nechibzuită! Iar dacă te-am tratat ca pe un copil

neascultător este pentru că ai meritat-o! Una dintre servitoare s-a întors din sat cu vestea că te-ai aruncat de pe stânci... îți imaginezi cum m-am simțit.

Sharla își aminti îngrijorarea pe care o citise în ochii lui atunci când el apăruse în golf.

– Ce-ai simțit, Jason?

Jason rosti niște cuvinte care semănau cu o înjurătură, dar o făcu în limba greacă. El o studie câteva secunde, de parcă ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte pentru a-i explica.

– Ai plecat de acasă distrusă pentru că Afrodita a fost spartă, îi aminti el, iar Sharla revăzu scena în care ea încerca să spună adevărul, să se dezvinovățească, în timp ce Yanni, adevăratul vinovat, nu mai recunoștea nimic iar Sofia îi lua apărarea fiului ei.

– Nu numai din cauza Afroditei am făcut-o, murmură ea, deși a fost o întâmplare care m-a mâhnit teribil. Iar pe tine, probabil te-a mustrat conștiința pentru că nu m-ai crezut? Parcă erai foarte sigur că am distrus Afrodita pentru a mă răzbuna, nu? Ea-l studie cu ochi avizi, ca pentru

a afla ceva care să-i confirme acest adevăr, dar nu află nimic. Nu-ți imaginezi cum m-am simțit când m-ai considerat o vandală, Jason! Am crezut că mă cunoști mai bine.

– Să te cunosc? Oare te cunosc, Sharla? Nu știu ce mă face să cred că Andrea Medrina te cunoaște mai bine decât mine.

Sharla ar fi vrut să nege imediat toate acestea, dar își aminti că la sosirea lui Jason, Andrea o ținea de braț foarte posesiv. Poate că Jason avea dreptate și Andrea știa ce face.

– Nu mi-ai dat niciodată vreo dovadă că te interesează ce fac, spuse ea. În afară, desigur, de a veghea asupra mea, să mă comport ca o adevărată membră a familiei Kadrinos. Nici măcar n-ai sesizat că am crescut mult și m-am maturizat, Jason!

Jason întinse mâna și-i atinse obrazul. Nu era un gest caracteristic lui și tocmai de aceea simțurile ei răspunseră de parcă atingerea lui ar fi eliberat niște energii latente, iar trupul ei experimentă o mulțime de senzații.

– Chiar atât de mult ai crescut, Sharla? o întrebă el zâmbind, cercetând-o cu ochi lacomi. Ești femeie sau nereidă?

Nereidele, din câte știa ea, erau niște făpturi supranaturale care bântuiau lacurile, munții și râurile, pentru a ademeni bărbații și a-i ucide. Andrea îi spusese multe dintre poveștile care circulau despre ele, dar din istorisirile lui ea aflase că erau femei foarte frumoase și periculoase, și ea nu-și închipuia că Jason așa o vedea. Își netezi rochia cu mâinile, mai conștientă ca niciodată de trupul ei și de bătăile rapide ale inimii.

– Cred că arăt ca și cum aș fi ieșit din valuri, dar am făcut-o cu ajutorul lui *kapetan* Padoulous și nu prin magie!

– Arăți foarte bine, oricum ai făcut-o, o liniști Jason. Nu vedeai cum te priveau toți bărbații? N-ai sesizat dorința din privirile lui Andrea?

– Jason, te înșeli!

– Oare? Sau ești atât de oarbă la pasiunea bărbaților? Sau vrei să-i provoci ca să te amuzi, Sharla?

– Jason!

Jason o prinse cu amândouă mâinile, iar ea închise ochii când gura lui o atinse ușor, și se lăsă purtată de senzații ca de o maree puternică. Mai fusese sărutată dar nu cu asemenea intensitate. Când Jason îi dădu drumul, ea deschise ochii și întorcându-se încet o văzu pe Minerva, vara lui Andrea, care-i privea de la celălalt capăt al aleii. Fata venise să-l anunțe pe Jason că era căutat la telefon, dar după ce-i văzuse împreună, numai Dumnezeu știe ce gândea aceasta. Iar faptul că Darlene Andrews îl căuta o făcu pe Sharla să prefere să întârzie a-i spune de ce plonjase în mare, sau poate că dacă ar fi făcut-o el ar fi preferat s-o asculte acum, neglijând-o pe Darlene, care-l aștepta la telefon.

– Jason, zise ea punându-i o mână pe braț, am ceva să-ți spun.

– Sunt chemat la telefon, micuța mea, iar tu trebuie să te schimbi de aceste haine înainte de cină. Jason se aplecă și o sărută, ceea ce îi făcu

simțurile să intre iar în derivă. Trebuie să faci și o baie pentru a scăpa de mirosul din barca lui *kapetan* Padoulous, altfel nu va sta nimeni lângă tine la masă.

Sharlei îi veni să plângă. Avusese ocazia să-i spună adevărul, dar o lăsase să-i scape și acum era prea târziu. Zâmbetul lui, sărutările lui constituiau ceva nou care venea de la el și ea nu voia ca totul să se oprească aici. Jason o luă de mână și o duse spre casă apoi, încă ținându-i mâna, răspunse la telefon. În acel moment, ea-și aminti cât de sigur fusese Andrea că Jason o plăcea pe femeia cu părul roșcat.

– De ce nu te duci să faci baie, Sharla? o întrebă el după ce termină convorbirea.

– A fost Darlene Andrews?

– Da, Sharla, a fost Darlene Andrews, confirmă Jason. Vrea să vină să mă vadă mâine. Acum vrei să te duci să te pregătești pentru cină?

– Desigur, Jason!

Capitolul 6

A doua zi, la micul dejun, Sharla simți că se afla pe marginea unui vulcan gata să erupă. Avea două probleme importante de rezolvat și seara la cină chiar avusese intenția să lămurească una dintre acestea cu Jason, dar, din păcate, prezența avocatului Takis Mecouri, prietenul lui Jason, o împiedică. Distrugerea Afroditei fu pusă în discuție căci avocatul era un mare admirator al statuetei. Fusese destul de afectat să afle că statueta era astfel distrusă încât nu mai putea fi restaurată. Acționând din instinct, Sharla îl fixă pe Yanni când se puse problema Afroditei și văzu nefericirea din ochii băiatului. Era aceeași privire

pe care ea o mai sesizase în ziua precedentă, când el refuzase să recunoască spargerea statuii, și se întrebă ce presiuni făcuse Sofia asupra lui pentru a-l face să tacă. Desigur, Sharla o învinuia pe Sofia pentru toate acestea și îi fu greu să se arate supărată față de copil.

Sharla obișnuia să se bucure întotdeauna de primele ore ale zilei, mai mult decât de restul timpului, pentru că erau pline de răcoare și de aer parfumat care-i umplea nările când stătea în grădină, la masă. Atunci când soarele se ridica pe cer mirosul florilor nu mai era același. Dar de data asta se trezise prost dispusă de dimineață, cu o durere de cap care amenința să-i strice toată ziua. După un duș și câteva minute petrecute în fața ferestrei care dădea spre mare se simți ceva mai bine. Își aminti de Sofia și de atitudinea ei disprețuitoare și-și spuse că dacă n-ar fi aceasta ar putea discuta problema delfinului cu doamna Kadrinos. Când coborî în grădină observă că doamna Kadrinos și fiul ei începuseră micul dejun și oftă mulțumită că nu era și Sofia cu ei. Jason era foarte relaxat alături de mama lui, dar

Sharla își spuse că buna lui dispoziție se va risipi imediat ce va afla cum i s-a împotrivit ea Darlenei Andrews. Jason, care era atent la ce-i spunea doamna Kadrinos, era îmbrăcat cu o cămașă albă care-i expunea gâtul frumos bronzat, și ochii negri. Sharla simți fiori amintindu-și îmbrățișarea lui și se întrebă dacă acest lucru s-ar repeta în cazul în care el ar fi realmente atras de Darlene Andrews.

– *Kalimera*, Sharla, arăți uluitor în dimineața asta.

Sharla simți mai multă căldură în glasul lui și murmură ceva drept răspuns, apoi o salută pe doamna Kadrinos. Mătușa îi zâmbi ca de obicei și-i făcu semn să se așeze pe scaunul de lângă ea.

– Sofia întârzie, remarcă doamna Kadrinos.

– Poate că nu s-a trezit încă, spuse Jason care privi spre fereastra Sofiei de parcă absența acesteia l-ar fi intrigat. Faptul în sine putea să pară ciudat, dar pentru Sharla nu avea importanță. Era mulțumită că Sofia nu se afla acolo. Dar înainte ca ea să poată face vreo observație, apăru Sofia și din felul în care pășea aceasta se putea vedea că era ceva în neregulă.

– Sofia, i se adresă Jason, s-a întâmplat ceva?

Ochii Sofiei aruncau flăcări și ea veni mai aproape de masă, fixând-o pe Sharla.

– Poate, spuse Sofia, poate că această domnișoară ne va putea ajuta!

Jason se întoarse și o privi pe Sharla.

– La Sharla te referi?

– Exact. Fiul meu a dispărut, spuse Sofia. Nu este în cameră, nu este nicăieri în casă.

– Nu se poate, Sofia. Cum să plece Yanni singur?

Sofia o arătă pe Sharla cu un gest care ar fi fost melodramatic în altă situație.

– Tu știi de ce a fugit Yanni, spuse ea, apoi lăsă să-i scape și o înjurătură în greacă.

– Sofia! Controlează-te! Ce legătură poate avea Sharla cu dispariția lui Yanni?

Sofia începu să tremure de mânie și de teamă pentru viața fiului ei.

– Am văzut-o aseară, începu Sofia, atunci când Takis Mecouri a întrebat de Afrodita și i s-a spus că statueta a fost distrusă. Am văzut-o privindu-l fix pe Yanni. Întrebați-o, nu poate să nege!

Jason se întoarse spre Sharla care simți cum începe să-i bată inima mai tare, dar înfruntă privirea lui, fără a se simți vinovată cu ceva.

– Este adevărat că m-am uitat la Yanni, dacă vă amintiți am fost învinuită că eu am spart-o! Am tot sperat că Yanni își va recunoaște vina!

– Vezi, Jason! exclamă Sofia. Copilul s-a speriat și din cauza asta a fugit.

– Sofia, încetează! Yanni nu poate fi prea departe! Poate că acum îi pare rău că a pierdut micul dejun!

– Jason, cum poți trata astfel problema singurului meu fiu, care se teme să stea în propria-i casă?

– Nu glumesc, Sofia, Yanni nu poate fi departe! Mai bine ar fi să facem ceva decât să ne lamentăm inutil! Poate că a urcat pe stânci sau se ascunde printre copaci, oricum, o să-l găsim, Sofia, nu te teme! O să cer ajutorul sătenilor ca să-l găsim pe Yanni, decise Jason.Voi veți rămâne aici!

Dar Sharla îl urmase fără știrea lui spre golf și găsise un loc de unde putea vedea totul fără a fi observată. Și, într-adevăr, Jason reuși să-i adune pe săteni și să le ceară să-l caute pe Yanni. După ce Jason le spuse ce aveau de făcut el nu primi imediat răspuns de la ei. Căci Jason își iubea nepotul, asta fără îndoială, dar cum putea să-i facă pe sătenii din Parsitos să-l ajute? Avea el atâta influență asupra lor încât să-i determine să-și ofere ajutorul? Sharla, care ascultase totul, își spuse că dacă Jason va eșua ea îi va lua locul și pe ea o vor asculta. Era ceva ce ea n-ar fi vrut să facă pentru că Jason era un bărbat foarte mândru și n-ar fi suportat amestecul ei. Dar în cele din urmă îndoielile ei se spulberară și sătenii fură de acord să-l caute pe Yanni. Urmări cum Jason dădu mâna cu *kapetan* Padoulous, dar când întoarse capul, spre uimirea ei întâlni ochii lui Andrea care era și el surprins de prezența ei acolo.

– Unde mergeți, domnișoară? o întrebă el.

– Nu merg nicăieri, de fapt nici n-ar trebui să fiu aici, spuse ea. Sătenii se risipeau

care-ncotro, dar Andrea nu avea aceeași intenție și ea se întrebă care era motivul.

– Ai venit să vezi dacă kirios Kadrinos are putere asupra sătenilor, *thespinis*? începu el să râdă. Este lamentabil că el, care are atâta putere aici, nu poate să facă nimic pentru binele acestor oameni.

–Te rog, Andrea, să lăsăm problema asta, altceva ne doare mai mult acum. Yanni a dispărut. Nu mă interesează decât să-l găsim! De asta ai venit aici? Să ajuți la găsirea lui?

– Nu este unul de-ai noștri, *thespinis*, de ce să-l caut eu?

– O, Andrea, cum poți spune asta? Yanni este copil! Nu poți reacționa astfel numai pentru că-i urăști unchiul!

– Să-l urăsc pe kirios Kadrinos? Nu știu dacă-l urăsc. Nu neg însă că mi-ar face plăcere să știu că are probleme așa cum are tot satul în ultimul timp!

– Andrea, chiar nu știi unde se află Yanni?

– Ții mult la băiat, *thespinis*? o întrebă Andrea, iar Sharla încuviință. El o privi curios. Îl iubești pe fiul doamnei Starcos, care te urăște?

– Yanni este doar un copil, Andrea, și nu seamănă deloc cu mama lui. Este un băiat cuminte și cred c-o să-i fie frică să se afle departe de casă; dacă știi ceva despre el, spune-mi, Andrea, te rog!

Andrea o privi în tăcere și Sharla știu în adâncul inimii că el nu va lăsa să se întâmple nimic rău băiatului.

– Este cu mama și frații mei, o informă Andrea în cele din urmă, iar Sharla răsuflă ușurată. Eu l-am găsit de dimineață, plângea pe chei. Era foarte supărat.

– Are probleme de conștiință, Andrea, îi explică ea relatându-i ce se întâmplase cu statuia Afroditei.

– *Thespinis*, o să te duc la mine acasă ca să iei băiatul. Porniră așadar pe cărăruia care ducea acasă la Andrea, și auziră pe drum vocile oamenilor care-l căutau pe Yanni. Andrea trimise pe unul din frații săi să le spună sătenilor că-l găsiseră pe Yanni. Sharla nu mai intrase până atunci în casele pescărești din sat. Cu toate că era prietenă cu Andrea, nu fusese niciodată

acasă la el, dar știa la ce să se aștepte. Camera de primire strălucea de curățenie dar era supraîncărcată de mobilier și cu toate astea Sharla se simți foarte bine. La masa din camera de primire stătea Yanni care bea o cană cu lapte de capră, iar alături de el se afla Dimitri, fratele cel mai mic al lui Andrea, un băiat cu vreo trei ani mai mare decât Yanni. Amândoi băieții o priviră cu suspiciune când intră în casă însoțită de Andrea. Se vedea că Yanni plânsese și de aceea prima ei pornire fu de a-l îmbrățișa. Doamna Medrina care o întâmpinase cu bucurie pe Sharla, insistă ca băiatul să termine laptele din cană, apoi îl luă în brațe și-i spuse că trebuia să se ducă acasă cu mătușa lui, deși vizita lui le făcuse mare bucurie. Sharla întinse o mână băiatului, conștientă că acesta ar fi putut să refuze să meargă cu ea la Isichia. Când începură să urce partea stâncoasă, băiatul fu cam morocănos. Sharla simți nevoia de a-l îmbrățișa pentru a-i alunga tristețea și neliniștea. Când o făcu, băiatul o privi plin de speranță, cu toate că ochii îi mai erau înlăcrimați și buza de jos îi

tremura. Cu toate eforturile ei de a-l binedispune, băiatul rămase la fel de speriat și se agăță realmente de ea, ocazie cu care ea realiză unde-l dusese protecția excesivă a Sofiei care-i răpise copilăria și bucuria aventurii pe care o avea orice copil de vârsta lui. Acum, când descoperise universul lui Dimitri, el văzuse că se putea și altfel.

Vocea puternică a lui Jason se auzi în clipa aceea și el îi ceru imediat să-i spună de unde aflase ea unde era Yanni.

Sharla clătină din cap pentru că nu voia ca Jason să tragă concluzii pripite.

– Acolo am considerat eu că ar putea fi, zise ea, iar Andrea voia să-mi spună.

– Pari foarte sigură de ceea ce afirmi!

– Sunt foarte sigură, Jason, doar eu l-am trimis pe unul din frații lui Andrea să vină să-ți spună! Doar nu crezi cumva că Andrea l-a răpit pe Yanni!

– Am observat că Andrea a stat și a ascultat când am cerut ajutorul sătenilor pentru a găsi copilul care se afla în casa lui! declară Jason.

– Dar nu-l ascunsese el acolo, l-a luat acasă la el pentru că Yanni era speriat și disperat!

– De ce nu l-a dus la Isichia? Te lași orbită de acest bărbat în continuare, draga mea, și nu vezi motivele lui reale.

– Nu pot decât să constat că tu ești orb și nu vrei să accepți nimic bun ca venind din partea lui Andrea!

Pe moment Jason nu spuse nimic, dar ochii lui o priviră cu aceeași intensitate.

– Mai știu și că el a venit direct la tine cu informațiile despre Yanni, căci știa că vei fi aici, așteptând noutăți de la el. Și chiar te-a găsit aici, când de fapt trebuia să fii alături de Sofia și mama!

– O, nu! Sharla simți că vocea îi tremură de neputință dar continuă să-l convingă de adevăr. Este adevărat că am plecat de acasă dar tu nu ai puterea de a mă reține, zise ea mușcându-și buzele. Important este că Yanni e bine și a fost găsit, încheie ea cu o voce joasă. Iar acum să nu mai discutăm despre asta căci nu are rost!

Jason nu mai zise nimic. Ochii lui continuară s-o scruteze cu aceeași intensitate și Sharla simți fiori ca de fiecare dată.

Capitolul 7

Când intră în salon Sharla privi direct la Jason și oftă când văzu că acesta era la fel de supărat ca atunci când se despărțise de el. La început, când Minerva o chemase în salon, intenția ei fusese să refuze a se duce. Căci era evident că Darlene Andrew i se plânsese lui Jason. Apoi, Sharla se gândi că dacă ar refuza să se ducă i-ar lăsa acesteia impresia că se teme de ea, ceea ce nu era adevărat. Când intră în salon, Jason stătea în picioare lângă o vază cu flori de leandru, iar cu degetele bătea nervos în marginea acesteia.

Sofia nu se afla acolo, probabil că se ocupa de fiul ei, dar doamna Kadrinos stătea pe un

șezlong lângă Darlene Andrews. Asta însemna că Sharla avea un aliat.

Darlene Andrews, care-i aruncă o privire nu tocmai plăcută, era îmbrăcată într-o rochie verde în care arăta mult mai bine decât în jeanșii pe care-i purta de obicei.

– Sharla, fetița mea, ce am auzit despre tine? zise doamna Kadrinos. Puteai să te înec! Este periculos să sari de pe stânci!

– Îmi făceam probleme pentru delfinul alb, mătușă, și săritura de pe stânci n-a fost deloc periculoasă, am sărit de prea multe ori ca să mai pot avea probleme!

– Totuși, nu pot fi de acord cu săritura de la o asemenea înălțime, insistă doamna Kadrinos. Eu n-am știut că ai mai făcut lucrul acesta.

– Nici eu n-am știut, mamă, interveni Jason.

– Nici nu văd de ce ar fi trebuit să știi, Jason, doar nu sunt în grija ta! Nu mai sunt un copil!

– În ultimul timp nu ai lăsat să se vadă asta! De altfel, cred că este tot influența lui Andrea Medrina.

Sharla fu surprinsă de virulența cuvintelor lui și simți cum roșește.

– Andrea m-a învățat...

– Tot el te-a învățat să sari în apă îmbrăcată? o întrebă Jason.

– Nu, dar de data asta situația a fost diferită.

– Și pentru asta ai riscat atât, prostuțo?

Sharla roși mai tare. Jason nu avea dreptul s-o certe de față cu Darlene Andrews.

– Barca domnișoarei Andrews era în port, spuse Sharla, și nu mai era alta prin preajmă.

– Și de ce este ceva deosebit? A mai fost de multe ori acolo, nu?

– Da, este adevărat. Pentru Sharla era clar că Jason nu știa nimic despre înțelegerea făcută între săteni de a urmări permanent iahtul americanilor. Iar ea nu putea spune nimic despre asta, ar fi însemnat să-l trădeze pe Andrea și prietenii lui. Da, zise ea, nu mai era nimeni prin preajmă.

– Domnișoara Linwood vrea să spună cu totul altceva, interveni americanca, sătenii ăștia blestemați au un fel de sistem de alarmă. Nu știu

cum se transmite semnalul de la unul la altul, dar din senin apare câte o nenorocită de barcă de pescari, pentru a dispersa delfinii.

– Sistem de semnalizare? repetă doamna Kadrinos căreia nu-i venea să creadă.

– Exact, zise Darlene, numai că ieri n-a funcționat și de asta s-a aruncat miss Linwood de pe stânci.

Jason o privi plin de curiozitate.

– Este adevărat, Sharla?

–Te rog, Jason, nu-mi mai pune întrebări, n-aș vrea să mai discutăm despre asta. N-o să spun nimic, nu sunt o trădătoare!

– Bine, în acest caz știm cu toții cum stăm. Dacă mai iei partea pescarilor, draga mea, o să regreți! Avem un permis cât se poate de legal și nimeni și nimic nu-mi va sta în cale. În nici un caz tu sau prietenul tău pescarul.

– Nu neg că am prieteni printre pescari, domnișoară Andrews, dar din păcate pe ei nu-i ajută nici unul dintre cei care ar putea s-o facă! Vorbele ei îl aveau drept țintă directă pe Jason

– Nu ți-ai ales prietenii care-ți trebuie, draga mea, spuse Darlene. Imediat ce prindem delfinul ăla blestemat în plasă, nu văd ce mai puteți face!

– Nu fiți așa de sigură că veți reuși, domnișoară Andrews!

– Nu cred că are rost să-mi fac probleme! Am de partea mea cele mai indicate persoane pentru a mă ajuta! Andrews îi aruncă o privire rapidă lui Jason care nu confirmă nici nu infirmă spusele ei.

– Cred că nu mai are sens să discutăm această problemă, îmi este clar punctul de vedere al lui Jason, de aceea nu are rost să ne mai insultăm. Dacă mă scuzi mătușă Helene, aș vrea să plec chiar acum din încăperea asta!

– Sharla, încercă doamna Kadrinos, oamenii din sat...

– Sunt prietenii mei și nu-i voi dezamăgi!

– Sharla, nu poți pleca acum, este ora mesei!

Sharla ridică din umeri. Nu putea sta la aceeași masă cu Jason, în aceste condiții.

– Mătușă Helene, sunt sigură că mă vei înțelege. Te rog să mă scuzi, dar eu... Cu glas tremurat și ochii în lacrimi fata închise ușa.

Sharla se retrase în camera ei unde servitoarea îi aduse mâncarea, și după ce gustă câte puțin din ceea ce i se adusese privi pe fereastră câteva clipe apoi, plictisindu-se, se hotărî să scrie niște scrisori. O bătaie în ușă o făcu să ridice ochii îngrijorată, dar era Minerva care o întrebă dacă va lua cina tot în cameră sau va coborî alături de ceilalți.

– Sigur c-o să cobor la cină, Minerva.

După ce făcu un duș ea îmbrăcă o rochie de șifon bej care-i amintea de ceea ce-i spusese Jason: că semăna, astfel îmbrăcată, mai mult cu o nereidă decât cu o femeie. De fapt, o îmbrăcase mai mult din dorința de a-i reaminti acele momente plăcute care fuseseră între ei. Își pieptănă părul spre spate dar șuvițele de la tâmple le lăsă libere și când se privi în oglindă fu mulțumită de ceea ce văzu. Pe când cobora spre

salon auzi voci și-și simți inima strânsă. În cursul aceleiași zile, Jason găsise de două ori motive pentru a se supăra pe ea. Când intră în salon, Jason stătea la fereastră și de cum îi auzi pașii se întoarse spre ușa pe care apăruse ea. Nu spuse nimic. Numai doamna Kadrinos îi zâmbi și o sărută, oferindu-i ca de obicei toată înțelegerea.

– Îmi cer scuze pentru discuția cu Darlene Andrews, mătușă Helene, spuse ea pe un ton scăzut pentru ca Jason să n-o audă. Știi bine că aș fi făcut totul pentru a evita orice fel de discuții.

– Sharla ! Doamna Kadrinos îi zâmbi, apoi își privi fiul care era întors cu fața spre fereastră. Nu vrei să-i ceri scuze lui Jason?

– Eu consider că și el trebuie să-mi ceară scuze, mătușă Helene.

Auzind aceste cuvinte, Jason se întoarse brusc.

– Chiar crezi că este cazul s-o fac, Sharla?

– Ai fost cam dur cu mine în fața femeii aceleia, îi aminti ea. Iar dacă aștepți scuze de la

mine, trebuie să admiți că și tu trebuie să-mi ceri mie scuze. Iar acum vă rog să mă scuzați, dar voi renunța la cină, nu-mi mai este foame!

– Nu vrei să cinezi cu noi, *thespinis*? Dar unde vrei să iei masa, *psihi mu*? În camera ta, pentru ca să nu fii nevoită să stai la masă cu dușmanul?

– Jason! îl întrerupse ea. Nu vreau să mă cert cu tine.

– Unde te vei duce? Acasă la Andrea Medrina?

Sharla nu-l mai ascultă căci nu putea suporta duritatea lui și faptul că el dorea să se știe clar că nu credea în ce-i spusese ea despre relația ei cu Andrea Medrina. Dar faptul că el o sprijinea pe Darlene Andrews o rănise atât de tare!

Pentru a se calma, ea se duse spre stâncile care o atrăgeau întotdeauna cu frumusețea și sălbăticia lor. Marea foșnea la picioarele ei, ca o întindere de mătase albastră sub stânci, iar luna abia apăruse și Sharla urmări bărcile pescarilor care se întorceau la mal. Urcase mai sus ca de obicei, dar simțise nevoia să facă puțin efort. Aici

stâncile erau mai spectaculoase, mai periculoase și ascensiunea mai dificilă. Se așeză pe una dintre ele, cu genunchii strânși la piept, și ignoră stomacul care o durea de foame de acum, așteptând să aibă curajul de a se întoarce acasă. Apoi se ridică și porni pe cărarea de pe care putea vedea Isichia străjuită de copaci, dar se trase în întuneric când auzi pași. Apăru silueta unui bărbat care dădu la o parte tufișurile înflorite pentru a-și croi drum spre stânci. Era Jason, singur și mai puțin furios. Dacă pornise undeva acum, după ce se lăsase întunericul nu o făcuse decât ca s-o caute pe ea. Sharla duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt. Avu tentația de a fugi spre el, dar apoi se întoarse și o luă în jos spre golf, sub un impuls pe care nu și-l putea explica. Se opri la un moment dat să asculte dacă Jason venea după ea. Era evident după traseul pe care-l urmase el că venise aici, sigur c-o s-o găsească. După câteva secunde, îi auzi pașii. Jason se oprise pe cărăruia abruptă și asculta de parcă ar fi simțit că ea era acolo.

– Sharla?

Vocea lui se auzi cu atâta blândețe, cu care ea nu era obișnuită, și inima ei răspunse violent. Auzindu-l tot mai aproape, Sharla făcu un pas înapoi, apoi unul și încă unul, ca o nălucă, până ajunse la mare. Ea nu observase că mai era o treaptă și rămase cu piciorul suspendat în aer apoi căzu udându-și hainele în apa mării.

– Sharla! îl auzi pe Jason al cărui glas venea de undeva de foarte aproape.

Ea își ținu respirația un moment, așteptând să vadă ce va face Jason. El nu mai făcu nici o mișcare, iar ea putu acum să-i audă chiar și respirația.

– Chiar atât de nesocotită ești? Vino înapoi cu mine, Sharla, nu-ți ajunge câte prostii ai făcut?

– Chiar dacă vin de la Andrea? întrebă ea din întuneric.

– Sharla? repetă Jason cu un glas care vădea durere și în momentul acela ea făcu un pas înaintea lui. Pentru oricine ar fi urmărit scena, Sharla părea că ar fi ieșit din mare, cu rochia umflată de apă, ca a unei nereide. Câteva momente nici unul din ei nu vorbi, nici nu se

mișcă. Inima ei bătea repede și puternic, iar ea ridică încet capul, cuprinsă de emoție. Jason nu părea furios dar emana atâta senzualitate încât Sharla se simți învăluită de o mare de senzații.

– Ai venit să mă cauți, spuse ea, iar el clătină din cap.

– N-a trebuit să te caut prea departe...

Sharla simțea nevoia să întindă mâna și să-l atingă, iar dorința ei deveni greu de stăvilit, dar ea nu știa care va fi reacția lui. Chiar și acum când se regăsiseră, Jason putea fi numai îngrijorat din cauza ei. Sharla îl privi și-i spuse cu reproș:

– Ai crezut că sunt cu Andrea?

În loc de răspuns, Jason făcu un pas spre ea, iar ea se trezi trasă la pieptul lui. Pe moment el nu spuse nimic ci o strânse în brațe, cu fața îngropată în părul ei, iar ea închise ochi luptând cu emoțiile de necontrolat care o ardeau ca focul.

– N-ai fost cu Andrea Medrina, îi șopti el, iar ea ridică ochii privindu-l cu dragoste. Ar fi trebuit să știu! Sharla își ascunse fața la pieptul lui, conștientă de trupul lui puternic, masculin. Apoi, Jason o îndepărtă ușor de la pieptul lui.

–Te-am urmărit de acolo de pe stânci, spuse el, arătai ca o nereidă. Ar trebui să mă supăr pe tine pentru dansul tău.

– Și nu te-ai supărat? se aventură ea.

– Nu, zise Jason ținând-o strâns de mână. Am fost prea supărat în ultimele zile și n-am mai judecat corect. Am discutat cu Yanni și a mărturisit că el a spart statueta.

Sharla se încruntă.

– Nu cumva...

– Nu l-am bătut ca să-mi mărturisească. Mi-a spus el singur.

– Nici nu l-ai pedepsit?

– Ar fi trebuit s-o fac? Am fost supărat pe tine pentru alte motive. Crezi că acum nu mai sunt? Tocmai pentru că am venit să te iau acasă?

– Nu știu.

– Crezi că n-aș avea motive să fiu supărat pentru felul în care te-ai purtat în seara asta?

– Din cauza domnișoarei Andrews a ta?

– De ce a mea? Sharla, ți-am mai spus că relația mea cu Darlene nu este problema ta!

– Pe mine mă intrigă că-i iei partea în loc să ții cu sătenii! Nu înțelegi ce mult contează pentru ei să te aibă de partea lor?

– Eu sunt de partea legii și a ordinii, Sharla! Nu mă voi lăsa atras într-o acțiune prostească doar de dragul sătenilor! Acești oameni sunt naturaliști cunoscuți și le este permis să facă ceea ce fac!

– Da, furând ce le aparține sătenilor din Parsitos! Sătenii n-o vor lăsa să ia delfinul, indiferent cum, o vor opri!

– Se poate rezolva asta nu numai prin violență, spuse Jason. Dacă Medrina face presiuni este de datoria ta să-mi spui, Sharla, ca să-l opresc!

– Crezi c-aș face-o?

– Trebuie, Sharla, asta nu este joacă, ar putea deveni ceva periculos dacă Medrina ia conducerea. Ce vrea să facă, Sharla? Spune-mi!

Sharla se eliberă din brațele lui.

– Nu ți-aș spune nici dacă aș ști! Ești atât de cucerit de femeia aia cu părul roșu încât nu mai deosebești binele de rău!

– Sharla, nu profita de răbdarea mea!

– Așa este, repetă ea, ai face orice pentru ca ea, femeia asta fără suflet, să-și atingă scopul.

– Asta este opera lui Medrina ! sări Jason. Se amestecă în lucruri pe care nu le înțelege. Iar tu, Sharla, nu te vei mai vedea cu el! Ai înțeles?

– Nu, n-am înțeles, Jason!

– Sharla ! Jason o strânse tare în brațe. Nu este bărbatul potrivit pentru tine și îi faci rău numai prin simpla ta prezență.

– Adică din cauza mea n-o să se însoare curând?

– Se pare că prietenul tău n-a fost prea cinstit cu tine. Părintele Gregori mi-a spus că doamna Medrina vrea să-și vadă fiul însurat cu o fată din Lefkinis, dar este îngrijorată din cauza relației lui cu tine. Părintele Gregori m-a întrebat dacă tu ai de gând să te măriți cu Medrina.

– N-a fost nimic sentimental între mine și Andrea! exclamă Sharla.

– Pot înțelege foarte bine un bărbat care dorește o femeie, căci sunt momente în care el nu se controlează și dorința i se citește în priviri. Asta am văzut eu în ochii lui Andrea. Nu te privea ca prieten!

– Atunci, poate c-o să mă mărit cu el!

– N-o să te las s-o faci!

Capitolul 8

Sharla nu-l mai văzuse pe Andrea de câteva zile, dar asta nu avusese nici o legătură cu faptul că Jason îi interzisese să-l mai vadă. Poate faptul că părintele Gregori se interesase de relația lor o făcuse să se abțină de la a-l mai vedea. Iar dacă preotul cel bătrân îi spusese toate astea lui Jason, totul pornise de la bârfele din sat. Iar preotul era desigur îngrijorat, dacă era vorba ca Andrea să se căsătorească cu o fată din Lefkinis. În mod obișnuit, Sharla ar fi mers imediat să-l caute pe Andrea, dar acum, după ce aflase toate acestea, ea apucă în direcție opusă. Soarele strălucea sus pe cer, iar marea era liniștită, singurele valuri fiind provocate de delfinii care

săreau la suprafața apei și făceau obișnuitele lor giumbușlucuri. Sharla se așeză la umbra unor măslini pentru a-și mai trage sufletul și-și aminti că vila în care locuia Darlene Andrews se afla în acea direcție. Era cazul să se întoarcă; n-ar fi fost indicat să fie văzută în vecinătatea vilei acesteia și nici n-ar fi vrut s-o întâlnească pe Darlene Andrews.

Auzi glasul cuiva care vorbea în limba greacă și realiză că nu mai era singură. Probabil fusese zărită de cineva din personalul vilei. După câteva secunde, Sharla realiză că vocea nu se auzea dinspre vilă ci de undeva de sub stânca pe care se așezase ea. Aceasta se termina într-un mic golf, care însă nu avea plajă cu nisip, unde se afla barca lui Andrea.

– Salut, Andrea!

Sharla nu știa dacă se bucura să-l vadă, dar oricum, avea ocazia să afle mai multe despre planurile lui de căsătorie chiar de la el. Desigur, un bărbat ca Andrea, care arăta foarte bine, era considerat o partidă pentru oricare din fetele satului.

– Ce faci aici?

– Păzesc casa!

Sharlei i se păru că observă o lucire ciudată în ochii lui frumoși și urmări gesturile pe care le făcu Andrea, prin care îi arăta cum să coboare până la el. Sharla ezită, nu din cauza drumului pe care trebuia să-l facă ci pentru faptul că venise în zona asta tocmai pentru a-l evita pe el.

– Nu pot să cobor, panta este prea abruptă, Andrea! strigă ea.

– Pe acolo, *thespinis*, insistă acesta, pe acolo nu este prea greu de coborât.

Sharla privi în direcția arătată de el și recunoscu faptul că-i lipseau îndelungile ei discuții cu Andrea.

– Hai, vino! insistă Andrea.

Acest ultim îndemn al lui, o făcu să se hotărască. În acest timp, Andrea făcu propria lui mișcare, aducându-și barca chiar sub cărăruia pe care trebuia s-o coboare ea. Îi trebui mult curaj pentru a coborî pe ceea ce Andrea numise cărare, cu inima bătându-i de frică, gata să-și piardă echilibrul, cu riscul de a se rostogoli

oricând în mare. Reuși să coboare dar când ajunse la barca lui Andrea simți că nu mai poate respira.

– Ce noutăți ai, Andrea? De ce m-ai făcut să cobor până aici riscând să-mi rup gâtul?

– De la mine vrei noutăți, *thespinis*? N-ai aflat încă?

Sharla clătină din cap. Poate voia să-i comunice ceva legat de ceea ce-i spusese Jason.

– Hai, spune-mi, Andrea, ce crezi tu că n-am aflat încă?

– *Kapetan* Padoulous l-a sunat pe nepotul lui, așa cum i-ai spus. Iar acum toată America știe că Darlene Andrews vrea să ne fure simbolul bunăstării. Femeia asta o să apară în ziarele americane ca o hoață fără scrupule. Îți datorăm mult pentru ideea asta, *thespinis*.

– Nu-mi datorați nimic, eu am avut doar ideea, restul l-a făcut *kapetan* Padoulous și nepotul său. Cred că acesta a făcut eforturi mari pentru ca să reușească totul.

– Nikos Padoulous este un om important în America, spuse Andrea cu un soi de mândrie. El

stătea în picioare în barcă, cu capul dat puțin pe spate și o privea printre genele lui dese. Arăta foarte bine, își spuse Sharla și se trezi privindu-l cu alți ochi, ca urmare a discuției avute cu Jason. Simți ceva ce nu mai simțise până atunci în compania lui Andrea. Ea nu era deloc sigură de ceea ce gândea băiatul și nu prea mai știa cum să reacționeze acum când știa despre planurile lui de căsătorie, cu toate că în pofida prieteniei lor, el nu-i vorbise despre asta. Am mai aflat că americanilor li s-a cerut să plece de aici!

– Andrea, ești sigur de asta?

– Vino mai aproape, *thespinis*, o invită el.

Sharla refuză să urce în barca lui.

– N-am mai urcat în barca ta până acum.

– Și de ce n-ai face-o acum? zise Andrea ridicând din umeri. Nu ai încredere în mine ,*thespinis* Sharla?

Era pentru prima oară când el îi folosea numele mic și ea avu o senzație ciudată când privi ochii aceia negri. Dacă Jason și părintele Gregori nu i-ar fi băgat toate ideile astea în cap, poate s-ar fi urcat, dar acum ea nu se mai putea

gândi la el ca la un prieten obișnuit, lucru pe care-l regretă căci era ca și cum copilăria ei s-ar fi încheiat.

– Sigur că am încredere, Andrea.

– Nu-ți fie frică, *thespinis*, Kirios Kadrinos n-o să te vadă aici.

– Nu-mi fac probleme din cauza lui Jason! zise ea repede, dar Andrea nu era chiar atât de convins.

– Nu cred asta, *thespinis*. N-au trecut nici patru zile de când el... restul propoziției rămase nespus, dar gestul lui și strălucirea din ochii lui fură de ajuns, iar Sharla simți că roșește, înțelegând că Andrea știa despre sărutul lui Jason.

– De când m-a sărutat Jason, asta vrei să spui? Tu nu-ți săruți verișoarele?

– Nu în felul acela!

– Andrea, am auzit c-o să te însori!

– Sunt doar planuri deocamdată, *thespinis* Sharla.

– Sper că vei fi fericit.

Andrea ridică din umeri.

– *Efharisto*, spuse el.

– N-am știut ce să cred când am aflat, tu nu mi-ai spus nimic și...

– Te-ai supărat, *thespinis*?

– Va fi ceva diferit... vreau să spun că prietenia noastră... sau nu mai vrei să fii prietenul meu?

– Întotdeauna vom fi buni prieteni, domnișoară, dar acum aș vrea să vii în barca mea, ca să putem vorbi.

Sharla ezită un moment, căci indiferent ce s-ar întâmpla în viitor, Andrea va rămâne un bun prieten; și luând mâna lui întinsă, coborî.

– Cine ți-a spus de căsătoria mea, *thespinis*?

– Am aflat de la Jason, părintele Gregori a trecut pe la el și i-a spus asta.

– Este adevărat că s-au purtat niște discuții în acest sens, zise Andrea, iar acest aranjament este pe placul mamei mele și părintelui Gregori, dar nu și al meu, *thespinis* Sharla. Iar ceea ce a observat Kirios Kadrinos este adevărat. M-ai înțeles?

Sharla încuviință uluită. Acum știa cum stau lucrurile și nu prea avea ce face.

– Andrea, începu ea, încercând să-și controleze vocea, dar el se apropiase deja de ea și-și pusese mâinile lui mari, puternice pe umerii ei.

– Sharla!

Nu i se mai adresa acum cu *thespinis*, îi spusese direct pe nume, iar într-o altă situație ea ar fi găsit apropierea lui irezistibilă. Dar nu prevăzuse că situația s-ar putea derula atât de repede și inima ei tresări speriată. Andrea continua s-o țină de umeri, dar în momentul în care voia să se apropie și mai mult de ea, Sharla îi puse mâinile în piept și întoarse capul, amintindu-și brusc, fără să știe de ce, de gura lui Jason care o sărutase pasional. Mișcarea următoare fu să se îndepărteze cât mai mult de el, ducându-se în cel mai depărtat colț al bărcii. Andrea nu spuse nimic, dar o însoți cu o privire tristă. Apoi, dintr-o dată, el înclină capul și-i spuse:

– Am înțeles, îmi cer iertare, *thespinis*!

Era greu de spus ce-ar fi trebuit ea să zică sau să facă, întrucât nu putea să se întoarcă și să plece, mai ales că nu putea să urce panta aceea bruptă. Andrea și barca lui erau singura posibili-

tate de scăpare.Tremurând, Sharla se sprijni de marginea bărcii. Ea simți că-i datorează o explicație, o scuză pentru că poate fără să vrea, ea-l făcuse să creadă că ar fi dornică să răspundă avansurilor lui.

– Andrea, începu ea, îmi pare rău, ți-ai făcut o impresie greșită despre ceea ce simt eu pentru tine. N-am avut intenția să...

– Nu te scuza, *thespinis*, o întrerupse Andrea. Nu vreau să-ți faci probleme din cauza mea. Nici milă nu vreau să simți față de mine!

– O, Andrea, te rog!

Fata începuse să plângă. Poate altă fată ar fi fost foarte supărată, dar ea-l cunoștea prea bine pe Andrea pentru ca să se poată supăra pe el. Andrea o mai privi o secundă apoi îi atinse ușor obrazul cu mâna.

– Sharla, îmi pare rău! Nu am dreptul să te fac să plângi!

Sharla îl privi printre lacrimi, neștiind ce se va întâmpla, și în momentul următor se trezi în brațele lui. Gura lui o căută pe a ei, brațele lui o strânseră, dar ea nu mai făcu nimic altceva decât

să-și amintească sărutul lui Jason. Lipsa ei de reacție ar fi trebuit să-l dezamăgească dar Andrea o privi îngândurat și-i spuse:

– Să te duc acasă, *thespinis*, nu poți urca singură.

– Andrea... Sharla ridică ochii spre el încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a exprima ceea ce simțea, dar nu reuși să-i spună decât: îți mulțumesc, Andrea.

Andrea porni motorul bărcii și plecară, el dezamăgit, ea conștientă de prezența lui. Dar el opri deodată în dreptul unei vile albe așa cum erau majoritatea celor din Parsitos, și arătă cu mâna spre mașina parcată în fața clădirii și spre cele două persoane pe care le recunoscură imediat. Jason se afla acolo cu Darlene Andrews, care zâmbea satisfăcută.

– Sharla, șopti Andrea luându-i mâna în palmele lui. Îmi pare rău.

– Nu mai contează, Andrea, du-mă acasă cât mai repede.

Capitolul 9

Tocmai când ajunse la capătul cărăruii, Sharla auzi zgomotul făcut de motorul mașinii lui Jason care se întorcea acasă. Ea realiză că era imposibil să-l evite, cu toate că n-ar fi dorit să dea ochii cu el chiar în momentul acela. Voia să-l evite atâta timp cât mai avea vie în fața ochilor imaginea lui, vorbind cu Darlene Andrews. Amintirea aceasta era încă dureroasă căci îi displăcea mult faptul că el se bucura de compania roșcatei. Reuși totuși să-i zâmbească, pentru că în ultimele zile situația fusese mai detensionată între ei, și nu voia s-o schimbe. Și pentru că el venea dinspre grădină, adică din direcție opusă, ea putu să-l observe în

liniște: felul în care pășea, felul în care-și ținea capul, ridurile fine care i se formaseră la colțurile ochilor, cât despre ochi.... aceștia scăpărau uneori de mânie, alteori erau foarte prietenoși, cum erau acum.

Nu mai avea sens să pretindă că nu știa ce se întâmplă, dar faptul că se îndrăgostise de el nu-i aducea nici o fericire. Nu pentru că el era interesat de farmecele roșcatei. Înalt și brunet, îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă albă, el se îndrepta spre terasa pe care se afla ea. Avea cămașa descheiată la piept și gâtul lui puternic, bronzat, se vedea foarte apetisant. Sharla îi răspunse la salut și ar fi vrut să intre direct în casă, dar Jason grăbi pasul, o prinse de mână și o trase la umbră. Sharla tresări speriată.

– Unde ai fost? o întrebă el. Te-am căutat, iar Minerva mi-a spus că ai plecat.

– Așa este. Am fost la plimbare.

– Așa devreme?

Jason o apucă de mână și o trase aproape de el. Mirosul de portocal, lămâi, și de trandafiri se

simțea puternic în aer și toate simțurile ei reacționară la atingerea lui Jason, răspunzând cu un haos de emoții care o uimiră prin intensitate. Dacă nu l-ar fi văzut cu Darlene Andrews, ar fi acceptat situația ca atare și s-ar fi bucurat de ceea ce simțea.

– Am plecat după micul dejun și am făcut o plimbare într-o direcție opusă celei în care merg zilnic. Jason dădu din cap de parcă s-ar fi gândit la altceva și Sharla se întrebă dacă el își închipuia măcar că fusese văzut cu Darlene Andrews.

– Mă căutai dintr-un motiv anume?

Jason o privi cu multă căldură, poate și cu duioșie, ceea ce-i făcu inima să bată cu putere.

– Vreau să-ți spun ceva.

Dacă vestea se referea la el și Darlene Andrews ea nu voia s-o audă. Căci dacă Jason i-ar fi comunicat despre el și Darlene ceva asemănător cu vestea primită despre Andrea, ea n-ar fi avut puterea să facă toate urările de fericire potrivite în astfel de situații.

– Voiam să-ți spun ceva despre *to aspro ena*, micuțo, îi reaminti el. Acum pot să-ți spun că nu mai

trebuie să-ți faci probleme pentru el, este în siguranță.

– O, Jason!

– Ești fericită acum?

– Sigur că da, sunt chiar încântată!

Sharla se aștepta ca Jason să fie furios, dar el era atât de calm, de destins, încât ea îl privi cu uimire.

– Am aflat ceva de la Andrea și am crezut c-o să fii foarte furios...

– Ce tot spui, Sharla?

Abia atunci realiză ea că făcuse o gafă pentru că Jason nu știa nimic despre eforturile depuse de nepotul căpitanului Padoulous, nici despre povestea delfinului alb care impresionase America.

– Iar vorbim despre Andrea Medrina?! exclamă Jason, furios de data asta. Să nu minți, Sharla, te-ai văzut cu el în dimineața asta! Recurgi la orice șiretlic, iubită verișoară, pentru a te vedea cu el, mă cam dezamăgește insistența cu care o faci!

– O, Jason! Nu-l mai văzusem pe Andrea de câteva zile! Am schimbat direcția în care mă plimbam tocmai pentru a-l evita, dar el m-a văzut pe cărarea dintre stânci.

Jason nu mai scoase o vorbă iar ea fu convinsă câteva momente că fusese crezută.

–Te urmărea? În acel moment Sharla realiză că Andrea tocmai asta făcuse, numai că ea nu sesizase la timp.

– Nu știu, zise ea. L-am văzut, era în barca lui și m-am dus să-i vorbesc, de fapt el mi-a cerut să cobor la barcă sub pretextul că are ceva să-mi spună.

Jason o întoarse cu fața spre el.

– Și ai coborât cărarea aceea abruptă numai pentru a vorbi cu el? Nu te-ai gândit la pericol?

– A fost greu la început, șopti ea, dar am reușit, apoi Andrea m-a adus cu barca, așa că n-am urcat stâncile.

– Dar de unde știe Medrina despre interdicție?

– Ce interdicție?

– Draga mea, tu nu pui întrebări, ci trebuie să răspunzi la ele! Ce spuneai că ți-a comunicat Medrina?

– Mi-a spus despre ziarele americane, îl sfidă ea. Cele care au scris despre delfin!

– Presa americană a scris despre asta?

– Jason...

– Așa deci, Medrina a luat inițiativa! Nu știu însă cum a putut realiza toate astea când nu are resursele necesare!

– Jason, nu Andrea a făcut asta! Ideea a fost a mea!

– A ta, Sharla? El o privi de parcă nu i-ar fi venit a crede.

– *Kapetan* Padoulous are un nepot care lucrează la un ziar american. L-am convins pe căpitan să-i telefoneze și să-i spună ce se întâmplă.

– Prostuțo! N-ai realizat că putea să aibă loc un incident internațional doar pentru că tu n-ai avut răbdare și ai vrut să salvezi viața delfinului ?

– Dar tu n-ai făcut nimic în acest sens, Jason! Te-ai lăsat orbit de femeia aia...

– La naiba, Sharla, nu ți-am spus că *to aspro ena* este în siguranță?

– Cum pot fi sigură? șopti ea.

– Există căi oficiale prin care poți rezolva aceste probleme, iubita mea, este adevărat că durează mai mult decât prin mijloacele tale, dar e mai sigur și mai puțin periculos.

– Și mie de ce nu mi-ai spus?

– De ce, ca să-l informezi imediat pe Andrea Medrina? Nu puteam să-mi periclitez planurile din cauza intervențiilor amicului tău, Sharla! Am preferat să-l fac să mă urască decât să stric totul.

Sharlei îi plăcu apelativul pe care i-l adresase Jason. El îi spusese iubita mea, oare chiar era adevărat? se întrebă ea.

– Și care era scopul tău, Jason?

Jason o privi lung și ea se întrebă ce se petrecea dincolo de acei ochi minunați care-i provocau fiori, iar el o luă de umeri și o trase mai aproape. Mirosurile grădinii, căldura brațului lui puternic, apropierea trupului lui erau senzații care se combinau pentru a o face să amețească și să simtă că picioarele refuzau s-o mai țină.

– Scopul meu a fost să-ți salvez delfinul de captivitate, îi spuse el. Știi că sunt o persoană influentă, așa cum mi-ai și amintit de multe ori, dar oficialitățile nu se mișcă repede. Am luat legătura cu un prieten care m-a ajutat. Ieri, per-

misul care-i dădea posibilitatea Darlenei Andrews să colecteze specimene a fost astfel modificat încât să-l excludă pe *to aspro ena*, iar ea a primit azi dimineață înștiințarea.

– O, Jason! Te-ai dus la ea dimineața?

– Știai că am întâlnit-o pe Darlene de dimineață?

– Când m-am întors cu Andrea în barca lui, te-am văzut cu Darlene Andrews în fața vilei ei. A fost furioasă?

– Sigur că da. Dar eu am înțeles-o pentru că este o femeie ambițioasă.

– Îți place Darlene! Cuvintele Sharlei răsunară ca o acuzație.

– Îmi place așa cum îți place ție Andrea Medrina, admise el cu sinceritate. N-o iubesc, Sharla. Jason se opri, o apucă de umeri și o întoarse spre el, dar o făcu cu tandrețe, iar ea simți că inima începe să-i bată năvalnic.

– Eu n-am știut ce să cred, dar Andrea a spus, în felul lui caracteristic, că se vede de departe că ai ochi pentru femeia asta.

– Iarăși acest Andrea! Mereu îl citezi! Dacă n-ai fi fost atât de apropiată de el, ți-aș fi spus ce intenționez în privința lui *to aspro ena*!

– Și de asta n-ai avut încredere în mine, Jason? Ar fi trebuit să ai! Dacă mi-ai fi cerut să țin totul secret, n-aș fi scăpat o vorbă.

– Cred că n-ai fi făcut-o iubita mea, ești prea apropiată de el!

– Nu mai sunt, Jason, azi dimineață am discutat despre căsătoria lui.

– Despre asta ați vorbit de dimineață?

– Da.

– Și n-o să-l mai vezi de acum înainte?

Sharla încuviință apoi se gândi cum va fi viața ei dacă nu se va mai întâlni cu Andrea și știu că îi va lipsi teribil.

– *Kalo*! Bine, aprobă Jason.

– Dar tu? Te mai vezi cu Darlene Andrews?

– Nu *psihi mu*, nu o voi mai vedea, de fapt, cred că ea și amicul ei naturalistul vor pleca în câteva zile. Dacă nu mai au motivul delfinului alb, nu văd ce ar mai putea să-i rețină aici!

– Dar o să-ți lipsească Darlene Andrews!

– Nu m-ai crezut, Sharla, când ți-am spus că nu sunt îndrăgostit de femeia asta?

– Nu... nu sunt prea convinsă, mărturisi ea.

Jason îi ridică bărbia cu un deget, privind-o în ochi, cercetându-i trăsăturile frumoase pentru a se opri asupra gurii ei.

– De ce crezi că delfinul alb n-a fost capturat până acum, Sharla?

– Bănuiesc că n-au putut să-l prindă.

– L-ar fi putut prinde de sute de ori, Sharla. Cu echipamentul pe care-l au oamenii ăștia, și cu experiența lor, puteau să-l captureze în câteva zile și să plece la fel de repede, înainte ca oamenii satului să-și fi dat seama.

– Și de ce nu l-au prins?

Jason o privi și-i zâmbi cinic.

– O să mă consideri lipsit de scrupule, draga mea, dar trebuie să știi că am fost presat de timp, iar deciziile oficiale durează cam mult. Iar eu aveam nevoie de timp.

Sharla se încruntă, iar el o luă în brațe.

– Darlene Andrews mi-a spus chiar de la început că mă consideră un bărbat atrăgător, iar eu am fost destul de lipsit de scrupule pentru a profita de asta.

Sharlei nu-i venea să creadă. Jason mărturisea că se jucase cu sentimentele Darlenei Andrews?

– Dar dacă…

– Dacă ea chiar s-ar fi îndrăgostit de mine?

Jason dădu din cap.

– Femeile ca Darlene Andrews nu se îndrăgostesc de bărbați ca mine, îi pot considera însă o provocare. Așa că m-am folosit de asta și i-am făcut jocul o vreme, deci poți considera că am fost lipsit de scrupule.

Sharla avu subita revelație a acestei trăsături de caracter noi pe care i-o descoperea.

– Deci ai avut tot interesul ca ea să rămână aici până la sosirea noului ordin?

– Exact. Dar văd că nu ești de acord cu ceea ce am făcut!

Pentru ea fu destul de greu să realizeze că bărbatul din fața ei era același văr distant

care-i displăcuse vreme îndelungată. Acum, el era bărbatul de care se îndrăgostise și îl iubea indiferent de felul în care el își rezolva interesele.

– Îmi pare bine acum că nu sunt Darlene Andrews, spuse Sharla, privindu-l printre genele ei lungi.

– Și mie, iubita mea, îi spuse Jason iar ea simți că roșește pentru că vorbele lui îi făcuseră mare plăcere.

– Ai roșit pentru că ți-am spus că ești iubita mea? o întrebă Jason zâmbindu-i, cu ochii lui negri care-i provocau Sharlei fiori.

– Jason…

– Cât trebuie să aștept ca să-l uiți pe Andrea Medrina?

De data asta Jason avea o privire de îndrăgostit, iar inima ei începu să bată necontrolat simțindu-i trupul atât de aproape, încât ea decise că era mai bine să se desprindă de el. Dar Jason continua s-o țină strâns în brațe, de parcă avea un foc lăuntric, de nedomolit.

– Sharla! exclamă Jason.

Ea se abandonă brațelor lui puternice, îi șopti numele, iar Jason îi atinse buzele ușor la

început, apoi o sărută cu toată puterea unui sărut pasional, care o făcu să-și abandoneze toate îndoielile și să dea frâu liber propriilor ei dorințe. Jason, care avea o voce plină de dorință, îi șoptea în limba greacă vorbe de dragoste pe care ea nu le mai auzise până atunci.

– Te iubesc, Jason, îi spuse ea.

– N-o să te mai las singură niciodată, iubirea mea, de acum îmi aparții. Jason își odihni o clipă fața în părul ei bogat, apoi ridică brusc capul, privind în depărtare spre mare.

– Delfinul tău, *psihi mu*, privește!

Sharla ridică privirea iar Jason îi luă mâna și o conduse spre stânci, spre locul de unde ea urmărea adesea delfinul.

– Uite-l!

Priviră amândoi fericiți spre locul în care *to aspro ena* tocmai făcea un salt din grupul de delfini. Pentru prima dată Sharla încercă să înțeleagă cum se simțea Darlene Andrews care pierduse o asemenea comoară.

– Tot nu crezi că el ne aduce noroc? întrebă Sharla.

– Cum m-aș putea îndoi, dragostea mea? Nu credeam c-o să mă ierți vreodată pentru că nu ți-am sprijinit prietenii în lupta lor.

– Am fost foarte afectată de lipsa ta de reacție, admise Sharla, acum când nu mai existau secrete între ei și ochii ei îl priveau cu multă căldură. Dar mai mult m-a afectat faptul că te credeam îndrăgostit de Darlene Andrews. Apoi ea exclamă: Jason, oamenii din Parsitos nu știu despre *to aspro ena*! Ar trebui să le spunem!

– Prin intermediul lui Andrea Medrina? Nu, iubirea mea, le voi spune eu însumi și le voi anunța căsătoria noastră!

Sharla îl privi uimită.

– Vrei să te căsătorești cu mine? Dar nici nu m-ai întrebat dacă accept!

Jason o prinse în brațe și-și îngropă fața în părul ei bogat.

– Sunt hotărât să mă însor cu tine, iubita mea.

Capitolul 10

Sharla și Jason se căsătoriră la câteva săptămâni, când nuanțele de verde ale verii lăsau loc marourilor toamnei. O căsătorie este un eveniment în sine, dar aceasta era ceva deosebit căci tot satul veni să-i vadă pe miri și să le ureze sănătate, fericire și mulți fii... urare pe care Sofia o primi cu reticență întrucât prin căsătoria lui Jason fiul ei nu mai putea fi singurul moștenitor al averii familiei Kadrinos. Sharla petrecuse mult timp în fața oglinzii din camera ei privind-o pe mireasa frumoasă cu fața încadrată de voalul dantelat care-i zâmbea. Încercă s-o recunoască pe fata care de multe ori se privise în oglindă cu supărare pentru că Jason intervenea

în viața ei deși nu avea dreptul s-o facă. Acum, Jason era singurul care conta în viața ei. Doamna Kadrinos vărsă câteva lacrimi când o văzu cum arăta, căci părea ceva mai tânără decât cei douăzeci și unu de ani pe care-i avea și era mai frumoasă ca niciodată. Surorile lui Jason, cu excepția Sofiei, se învârteau pe lângă ea, oferindu-i sfaturi și opinii. Ele își aminteau propriile lor nunți și îndoielile pe care le avuseseră în privința soților care le fuseseră aleși de familie, precum și faptul că nu avuseseră voie să se împotrivească. Nepoatele lui Jason și fetele din sat alcătuiau alaiul care deschidea procesiunea de nuntă, îmbrăcate în rochii frumoase, cu ghirlande de flori în brațe. Femeile îl priveau cu jind pe Jason Kadrinos, înalt și frumos și-și spuneau că mica englezoaică fusese foarte norocoasă căci pe lângă o avere imensă, el o și iubea foarte mult.

Ochii bărbaților urmăreau mireasa și-l invidiau în secret pe mire nu numai pentru averea lui ci și pentru fata cea frumoasă care-i devenea soție. Sharla avea ochii albaștri, iar părul ei cas-

taniu bogat îi cădea pe umeri, pentru că așa îi plăcea lui Jason. Obrajii fetei erau îmbujorați și le zâmbea tuturor. Nimic și nimeni nu-i putea strica această zi, pentru că urma să devină soția lui Jason, și, de fericire fata abia atingea pământul.

Biserica fusese ridicată pe dealurile din spatele satului, din blocuri de piatră galbenă, cu colonade albe care se iveau dintre copaci. În interior, pereții vechi fuseseră împodobiți cu boboci de flori și lumânări. Părintele Gregori avea rareori ocazia să oficieze un eveniment de o astfel de importanță pentru tot satul. Familia Kadrinos era cea mai importantă în satul Parsitos, și el se așteptase ca nunta să se oficieze altundeva. O astfel de nuntă s-ar fi oficiat mai degrabă la Atena sau în alt mare oraș, iar sătucul Parsitos ar fi pierdut evenimentul, cu toate că s-ar fi organizat o petrecere și aici. Sharla cunoștea pe dinafară ceremonia. Făcuse repetiții cu doamna Kadrinos și fiicele ei, și cu toate că nu înțelegea toate cuvintele preotului, știa ce tre-

buia să facă atunci când i se cerea. Se schimbară inelele iar preotul le uni mâinile în semn de veșnică legătură.

Grădinile Isichiei păreau mici acum din cauza meselor întinse sub copaci. Se rostiră multe toasturi pentru mire și mireasă. Tot satul se adunase la această sărbătoare, dar Sharla nu-l zărise pe Andrea. Era convinsă că el se afla pe undeva, căci n-ar fi pierdut ocazia de a-i felicita pe miri, dar numai spre amiază îl zări. Era îmbrăcat sobru, ca la o asemenea ocazie, și poate tocmai de aceea ea nu-l zărise mai devreme. Andrea stătea rezemat de un stejar și aștepta ca ea să vină spre el, pentru a face un pas înainte atunci când o văzu că se apropie.

– Andrea! exclamă ea surprinsă.

– Am venit să-ți fac cele mai bune urări, *thespinis*, și să-mi iau rămas bun, îi spuse el. Îți doresc o viață lungă și fericită.

– Îți mulțumesc, Andrea! Sharla simți că nu mai poate vorbi și c-o vor podidi lacrimile. Sper c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă.

– Kirios Kadrinos n-o să ne permită.

– Ai știut ce se va întâmpla? Știai ce simt pentru Jason?

Andrea încuviință.

– Poate că am știut chiar înainte ca tu să fii convinsă de asta, *thespinis*.

Sharla întoarse capul.

– Acum, o să plec, cred că Jason îmi simte lipsa.

– Exact, soțul tău îți simte lipsa, *thespinis* Sharla. Dar va înțelege că am vrut să-mi iau rămas bun, am fost mulți ani prieteni, nu?

– Da, Andrea, îmi vei lipsi mult, o simt de pe acum.

Ea îl urmări cum dispare pe terasă, apoi printre copaci, și se auzi strigată. Jason venea spre ea cu brațele întinse.

– Chiar acum veneam spre tine, îi spuse ea.

– Sigur că veneai, draga mea, spuse el sărutând-o. Ți-ai luat rămas bun de la Andrea?

Surprinsă de faptul că Jason știa deja, fata îl privi cu ochii ei mari.

– Știai că m-am întâlnit cu el?

– L-am văzut venind și știam că te va căuta.

– Și te-ai supărat?

– Nu sunt tiran, Sharla, ca să nu înțeleg că ai vrut să-ți iei rămas-bun de la un prieten.

Sharla își ridică privirea spre figura frumoasă a celui care era acum soțul ei, cu toată iubirea pe care o simțea pentru el strălucindu-i în ochi, și-l prinse de gât cu brațele.

–Te iubesc, Jason, șopti ea. Nu-mi mai amintesc cum era când nu te iubeam!

Jason o privi, apoi cu o mână apucă vălul care-i acoperea fața și-l aruncă în tufișurile din apropiere.

– Iubita mea, murmură el.

În jurul lor briza purta mirosul florilor până departe iar marea Egee continua să se zbată. Sharla își sărută soțul în timp ce delfinul alb înnota fericit în golf.

Sfârșit